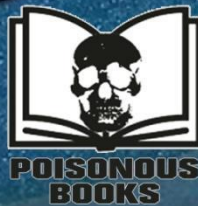

Japon Surf Müziği Eleki Buumu!

Tolga Özbey

POISONOUS
BOOKS

Japon Surf müziği:

Eleki Buumu!

Tolga Özbey

POISONOUS BOOKS

2021

Önsöz

Farklı ruh halleri farklı düşünceleri ve farklı sonuçları doğuruyor. Birçoklarına 1960'ların en iyi elektrik gitaristlerini sorduğunuzda; alacağınız cevaplar üç aşağı beş yukarı aynı olacaktır ve sonuçta Hendrix, Clapton, Jimmy Page ya da Jeff Beck gibi isimleri duyacaksınız. Oysa bu meşhur gitaristlerin ilham aldıkları ve öncü gitaristler olarak sayabileceğimiz Don Wilson, Bob Bogle, Nokie Edwards, Jerry McGee (The Ventures), Dick Dale, Davie Allen, Link Wray, Duane Eddy gibi isimleri anmadan bir elektrik gitar tarihinden bahsetmemiz mümkün görünmemektedir.

Bahsettiğimiz Rocknroll'un ilk döneminde Surf, Instro müziği ya da rocknroll'un easy listening bir alttarzıdır. Bu tarz California kökenli bir sahil müziği iken çok kısa bir sürede tüm dünyaya yayılarak elbette ki Asya'yı da etkisi altına almıştır. Japonya'da 1962 ve 1965 yıllarında gerçekleşen Amerika'lı The Ventures grubunun iki inanılmaz turnesinin ardından surf müziği adada bir fenomene dönüştü. Böylece çok kısa bir süre içinde Japonya'da kendine özgü geleneksel surf ezgileri ile Japonca'ya "Eleki" ("Eleki/エレキ") adıyla geçen bu yeni tür doğdu. Dönemin Japonyasında telaffuzu zor olan 'rock' n roll' ifadesini kullanmadan elektrik gitara kısaca ve dilleri döndüğünce taktıkları bu isim hızla bu tarzın adı haline gelmiştir. Bu fenomenin yansıması o kadar büyüktü ki binlerce müzik grubu kuruldu, single'lar, albümler ve filmler yayınlandı. Eleki Buumu! böylece Japonya'da yaşanan belki de ilk gençlik altkültürü olarak tarihe geçti. Eleki patlaması, kendinden önceki Country/Western ve Rockabilly akımlarının kısa süren ama oturmuş etkisi üzerine ülkenin batılaşması adına sadece görsel bir moda olmaktan öte elektrik gitar tutkusunu da Japonya'ya yerleştiren bir akım olmuştur.

Esasen Japon enstrümantal (veya instro) rock 'n' roll müziği özellikle The Blue Jeans, The Launchers ve The Bunnys gibi grupların ve aynı zamanda ilk dönem Japon yerel gitar kahramanları Takeshi Teraughi (aka, Terry) ve Yuzo Kayama'nın üstün çabaları ile tüm bir ulusu kısa sürede kendi ses kimliğine hayran bırakmıştır. Japonya'da savaş sonrası baby boomer kuşağı için elektrik gitar bir müzik aletinden öte batılılaşma öncüsü ve gençlik isyanı sembolü olma açısından çok popüler hale gelmiştir ve bunun eleki patlaması üzerinde de etkisi büyüktür. Dönemin gençleri üzerine yüklenen ağır yükün ve ülkenin hızlandırılmış baş döndürücü dönüşümünün fon müziği olmuştur. O dönemde İngilizce Japon toplumunda çok yaygın konuşulan bir dil değildir ve Eleki enstrümantal bir form olması özelliği ile İngilizce sözlü müzikten daha çabuk bir şekilde büyük kitlelere ulaşabilmiştir.

Japonya'nın ikinci dünya savaşında maruz bırakıldığı kültürel değişimi ve batıya entegre oluşunu anlamak için Japon gençlerinin Amerikan ve İngiliz kaynaklı altkültürlerle bağlarını incelemek gereklidir. 1950'lerde Japonya'da kısa süren fakat yine etkileri Japonya'da günümüze kadar gelen "Rokabiri" veya "Rockabilly" patlaması haricinde gençler üzerinde en kalıcı etki 1960'ların başında yaşanan Japon pschedelic Surf Rock ya da Japoncaya geçen adıyla "Eleki" akımıdır.

Tüm Asya ülkeleri gibi Japonya'nın da telli çalgılar konusunda uzun bir geçmişi vardır. Eleki gitaristi Takeshi Teraughi geleneksel Japon telli müzik aletlerinden Shamsen'i ileri derecede çalabildiği bilinmektedir. Takeshi Teraughi'nin annesi Japonya'da hatırı sayılır bir Shamesen hocasıydı ve bir diğer önemli eleki gitaristi Yuzo Kayama'nın ise geleneksel Japon müziğine büyük bir merakı vardı. Geleneksel Japon vurmali müzik tarzı ve enstrümanı Koto'nun da Eleki kompozisyonlarında yer alan güçlü davul partasyonlarında etkisi büyüktür.

Eleki'yi batılı surf müziğinden ayıran en önemli etken şüphesiz ki bu saydığımız yerel icracıların bestelerinde kullandıkları Asya'ya özgü melodileri ve geleneksel Japon müziğinin Shamesen ve Koto gibi enstrümanların ve onların müzikal ses örgüsünü taklit eden elektro gitar tekniklerini kullanmalarındır. Eleki'de dikkat çeken öncü yapısal farklılıklar arasında gitarın yer yer hava üflemeli orglar gibi gerçekten dinamik kılmak, vurguları ve duyguları yoğun ifade edebilmek için volume pedalını inanılmaz hakim kullanmaktadırlar. Bu ince işçiliğe ek olarak fuzz pedalının kattığı derin atmosferin yanında, amfinin overdrive dengesinin şarkıların tuşe ve agresifliğine paralel olarak çok detaylı kullanımını da devreye sokuyor. Dönemin Japonya'sında amfi, mikrofon ve gitar pedallarına teknolojik olarak geniş frekans alanlarında üretiliyor oluşu da aslında Eleki Buum! Ya da Eleki patlaması döneminin gitar tarihi açısından ne kadar deneysel ve öncü deneyimleri içinde barındırdığını hatırlatıcıdır.

Japonlar için yabancı bir etki her ne kadar baskın olursa olsun, kendilerini bilinçli "nihonjiron" ("Japan-izing" Japonsulaştırma ya da nipponise) sürecine tabi tutarak ya da kendilerinden birşeyler katarak yaşantılarına uyarlarlar. Ventures'ın surf gitarının Japonya'da başına gelen de bu olmuştur, esinlenilmiş ve bambaşka bir şeye dönüşmüştür. Eleki'de Batılı surf müziğinden ilham alınmış olsa da tremolo, reverb, fuzz and twang kullanımı oldukça derin bir enstrüman çalım virtüözitesi taşımaktadır. Eleki besteler çoğunlukla pentatonik skalalar ve geleneksel enstrümantasyon gibi Japon müzik unsurlarını karışımlarıyken bir yandan geleneksel Japon halk şarkılarının yorumları da yaygın olarak kullanmışlardır. Japonya'nın Batılı anlamda Jazz, Rock'n'Roll ve Swing ile olan tutkulu ve sancılı yolculuğu daha önceki kitap ve yazılarda oldukça detaylı değindiğim için bu mini rehberde sadece Eleki türüne odaklanmaya gayret ettim. Japonya'yada surf müziğinin bir fenomene dönüştüğü 60'lı yıllarda; Teisco, Guyatone Yamaha, Ibanez ve Aria gibi markalar bir dizi yerli elektro gitar üreticisi olmaktan öteye geçip kısa sürede tüm dünyada aranan enstrümanlara dönüşmelerinde Eleki'nin tanıtıcı etkisi de göz ardı edilmemelidir. Yerel gitar üreticisi "Guya" (sonradan bilinen adıyla Guyatone) ihtiyacı karşılayamadığı için "Victor industry" (Japonya dışında JVC olarak bilinir) elektrik gitar üretimine başlar. 1965 yılında Japonya'da 760,000 gitar üretilmiştir ve bu bugüne kadar kırılmamış bir dünya rekorudur. 1960'ların meşhur Japon gitar firması "Teisco" Amerika'ya ihraç ettiği gitarlar çoğalınca, 1964 yılından itibaren marka adını "Teisco Del Rey" olarak değiştirir. Eleki patlaması Japonya'da 1962'de 6 olan gitar üretim markasının, 1965 yılında 40'a çıkmasına neden olur. Toplam satış 13 katına çıkar, alıcı kitle The Ventures konserlerinden etkilenen ortaokul ve lise öğrencileridir. Eleki dönemin Japonya'sında bir sanayinin doğup büyümesine pazarlama ve tanıtım ile büyük oranda katkıda bulunmuştur. 60'ların sonlarına doğru Beatles sonrası psychedelic garage müziği furçası Japonya'da da "Group Sounds" adıyla yerini bulacak ve Eleki patlaması da o döneme kadar sürecektir.

Eleki, 1960'ların Japon müziğinin elektrikli rock patlamasına Beat Müzik odaklı Group Sounds ile birlikte önemli bir katkıda bulundu, ancak 1970'lerin başından sonra daha yeni Rock alt türlerinin ortaya çıkmasıyla popüleritesi düşmeye başladı. Eleki sadece Japonya'da değil Amerika'da da bir dinleyici kitlesi yakalamayı başardı ve Eleki'yi oluşturduken ilham aldıkları The Ventures grubu zaman içinde albümlerinde popülerleşmiş Eleki bestelerini yorumlamaya başladılar... Amerika da dahil olmak üzere Batılı birçok plak koleksiyoneri tarza yakın ilgi göstermektedir. Japonya dışında bu döneme ait grup ve sanatçıların sadece birkaçı bilinmektedir ve Eleki patlaması süresince müzik yapmış birçok grup çok gizli bulunması imkansız bir hazine gibi saklanmaktadır. Bu rehber de kabaca o dönemim bulunması zor kısa ve uzunçalarını listelemek, Eleki grup ve sanatçıları hakkında kaynakça oluşturmak amacıyla kaleme alınmıştır. Kitap bugüne kadar elektirik gitar çalım tekniği ve becerisi

konusunda az işittiğim bir tutkuyu barındıran ve ne yazık ki az bilinen bir rockroll tarzına ışık tutmak amacı taşımaktadır.

ビートルズがやってくる

こどもエレキ

好評
発売中

こどもエレキ
[全] ¥1,400
[都] ¥1,300

アンプ
[全] ¥1,600
[都] ¥1,600

のむらのおもちが
T.N
野村トイ

東京・台東・蔵前2-17

Eleki patlaması dönemi Japonya'da çocuklar için üretilmiş bir elektrik gitar reklamı

İÇİNDEKİLER

01. Savaş sonrası dönemde kronolojik olarak batılı müzik hamleleri

02. Yuzo Kayama

03. Takeshi Terauchi

04. Munetaka Inoue & His Sharp Five

05. Nobuo Kamei and Space Men

06. Buckie Shirakata & Aloha Hawaiians

07. Emy Jackson & The Smashmen

08. Dunny Lida & Paradise King

09. The Three Funkys

10. Jimmy Takeuchi & The Exciters

11. Yuya Uchida

12. Swing West

13. 491

14 Caravan

15 Hiroshi Tsutsumi & His All Stars Wagon

16 Purple Shadows

17. Nadir rastlanan Eleki kayıtları

18 Kapanış : Eleki patlamasına genel bir bakış

01 Savaş sonrası dönemde kronolojik olarak batılı müzik hamleleri:

5 Mayıs 1951'de Amerikan İşgal Güçleri Komutanı Douglas MacArthur, Doğu Asya'daki askeri durumları tartışmak için ABD Senatosu'ndaki bir duruşmaya çıktı. Çin ve Kore'deki gergin uluslararası çatışmalarla ilgili görüş alışverişinin ardından yaşanan generalden Japonya'nın Müttefik İşgali hakkında yorum yapması istendi. Gururlu ve kendinden emin, Japonya'daki Müttefik Kuvvetler (SCAP) Başkomutanı General MacArthur, "İşgalden pek çok iyi sonuç elde ettiklerini" söylerken mantığı basitti. İşgal süresince öncelikle Japonya "düzgün ve adil bir hükümet biçimine" sahip olmuştu. Japonya yalnızca yaşam tarzı olarak "Amerikalılarla tanışmakla kalmadı" "ama aynı zamanda "bireysel özgürlüklerinin insanın kaderi olduğunun farkına varmaya başladı,. . . Böylece daha iyisine sahip olabileceklerini" anlamışlardı. Şimdiye kadar "hiç beyaz yüzlü" insan görmemiş olan Japonlar vardı. İşgal, Japon halkı için Magna Carta ve Fransız devrimine benzer bir durum yaratmıştı. "Bizim türümüzün bir damla kan akıtmadan elde ettiği bir devrim" "çok izole edilmiş ve geri kalmış bir millet" "sizin ve benim daha doğuştan annemizden öğrenildiğimiz" "bireysel özgürlüklerini fark etmişlerdi." MacArthur'un bu sözleri, II.Dünya Savaşı sonrası süren altı buçuk yıllık işgal genellikle SCAP (The Supreme Commander for the Allied Powers) Müttefik Kuvvetler Başkomutanlığı adına siyasi, yasal, ekonomik ve sosyal reformlar başlattığı bir dönemin de başlangıcını oluşturacaktır.

1945 Andrews Sisters " Rum and Coca-Cola ", Harry James and Kitty Kallen " It's Been a Long Long Time ", Frank Sinatra "You 'll Never Walk Alone " savaş sonrası Japonya'da duyulan ilk dış kaynaklı müzikler olacaktır.

1946 Shizuko Kasagi'nin "The Tokyo Boogie-Woogie" kırkbeşliği yayınlanır. Toshiro Ohmi'nin ワカラ
ン・ソング "Wakaran Song" şarkısı Japonya'da ilk savaş karşıtı şarkı sözlerini içeren şarkı olur.

1947 Yoshio Tabata'nın "A Dandy Man in Town"ı ilk blues kısacaları olarak yayınlanır. Noriko Awaya "Mourning Blues" "Kimi Forgotten Blues" şarkıları özellikle blues tonunda ilk şarkılar olarak yayınlanan besteler olurlar.

1948 Akira Kurosawa'nın filmi "Drunken Angel" için sözlerini Kurosawa'nın yazdığı "Jungle Boogie" şarkısını Shizuko Kasagi seslendirir. Film dönemin Tokyo gece klüplerini ve yakuzayı konu almaktadır. Kurosawa filmin bir sahnesinde gangster Okada 'yı gitarla favori şarkısı The Killer's Anthem"ı çalarken gösterir.

1949 Teruko Akatsuki'nin "Demon's Boogie-Woogie"si yayınlanır. Yönetmen Koji Shima'nın müzikal filmi Ginza Kankan Musume yayınlanır. Hideko Takamine " Ginza Kankan Musume " kırkbeşliği Japonya'nın ilk büyük hiti olacaktır.

1950 Ichimaru'nun boogie-woogie tarzında "O-Edo Boogie" kırkbeşliği yayınlanır. Yoko Kuroki "Besame Mucho", Akiko Futaba "Light Blue Waltz", Shizuko Kasagi " Shopping Boogie ", Isao Hayashi "Dance Party Night" yılın önemli batılı tarzda kısacalarıdır.

1951 第1回NHK紅白歌合戦 "The 1st NHK Kouhaku Uta Gassen" 1nci NHK Kırmızı Beyaz Şarkı Yarışması. NHK Televizyonu tarafından 31 Aralık 1951 gecesi kırmızı takım ve beyza takım arasında düzenlenen bir şarkı yarışması yayınladı. Kırmızı takımdan sırasıyla Tsuzuko Sugawara "The town

where you live”, Teruko Akatsuki “Rio popo sale”, Akiko Kikuchi “Mother red plum song”, Akasaka Koume “Miike Tankō Bushi”, Utako Matsushima “Shanghai flower seller”, Akiko Futaba “For the stars” ve Hamako Watanabe China “Street of Kuwa Port” şarkılarını seslendirdi. Beyaz takım da ise Rokuro Tsuruta “Minato no Koiuta”, Isao Hayashi “Ginza night song”, Toshiro Omi “Yunomachi Elegy”, Masao Suzuki “Joban coal mine section”, Kusunoki Shigeo “Red Burning Horizon”, Taro Shoji “Akagi Karigane” ve Ichiro Fujiyama “Nagasaki bell” şarkılarını seslendirdiler. Kırmızı grubun moderatörü ünlü aktrist Michiko Kato, beyaz takımının moderatörü HNK sunucusu Shuichi Fujikuraydı. Televizyon programını HNK yarışma sunucusu Masaharu Tanabe sunmuştu. HNK’ye çok sayıda telefon geldiği için ekstra şarkılar da eklenmiştir. Akasaka Koume "Smoke of Asama", Teruko Akatsuki", Mine Sota “Egg Seller”, Akiko Futaba "Franchesca's Bell", Kusunoki Shigeo "Purple Smelling Horizon", Taro Shoji "Border Town" ve Isao Hayashi "Dance Party Night" şarkılarını seslendirmiştir. Yarışmayı Beyaz takımdan Akiko Kikuchi kazanmıştır. Yarışma Japonya’da savaş sonrası düzenlenen ilk müzik yarışması olmuştur ve her sene tekrarlanmıştır. Birçok sanatçı bu yarışma sayesinde ulusal üne kavuşmuştur. Ayrıca yarışma savaş sonrası dönemde Japonya’da batılı müziğin gelişmesinde de önemli rol oynamıştır. Katsuhiko Haida "Alps Ranch" "Baseball Boy" "I am an Amateur Photographer" "Light Blue Suitcase" şarkıları yılın ilgi gören kısaçalarıdır.

NHK Kouhaku Uta Gassen zaman içinde Japonya’da müziğin Batılılaşmasında en önemli mecralardan biri haline gelecektir.

1952 Chiemi Eri “Tennessee Waltz” kısacaları ilk swing şarkısı olarak King Record tarafından yayınlanır. King Records aynı yıl Peggy Hayama And The Stardusters’ın “Domino” kısa çaları da dahil olmak üzere birçok Chiemi Eri ve Peggy Hayama kısa çaları yayınlayacaktır. Ayrıca Kagurazaka "Geisha Waltz" ve Peggy Hayama "Kiss of Fire" şarkıları listelerde büyük başarı elde ederler. Noboru Kirishima

"Guitar Moonlit Night"ギタ一月夜 şarkısı gitarla bestelenen bir Japon geleneksel şarkısı olacak ve modern Enka müziğinin esin kaynaklarından biri olacaktır.

1953 Christian Dior Japonya'ya gelir, Tokyo'da ilk süpermarket açılır, Hibari Misora'nın Tsugaru's hometown şarkısı listelerde bir numara olur. Izumi Yukimura "Waltz of Memories" "Don't Just Tell Me" "Ruby" "Call of the Far Mountains" kısaçaları ile büyük başarı elde edecektir.

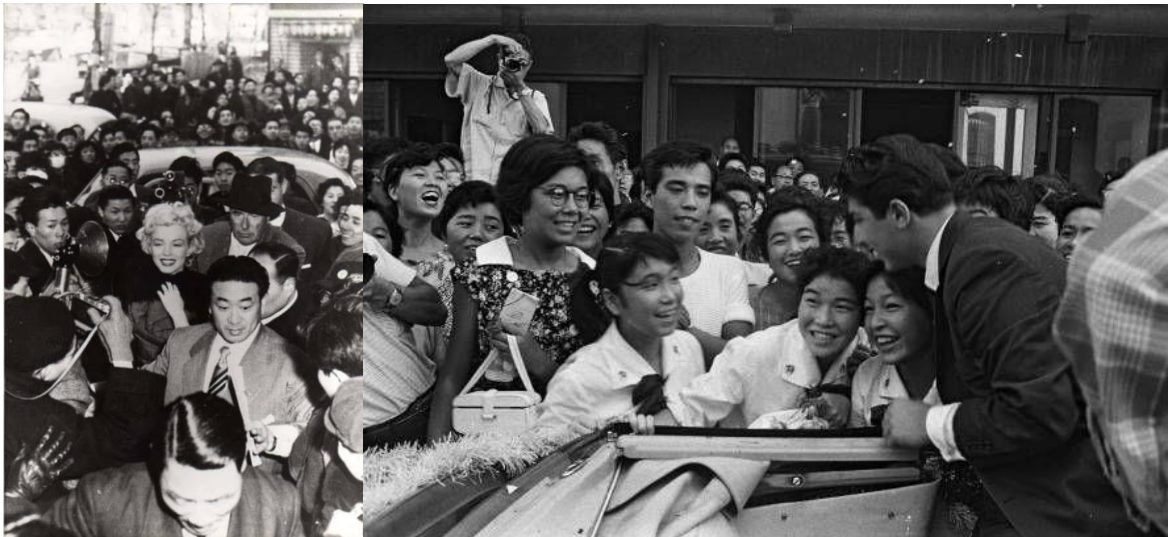
1954 Japonya'da Amerikan tarzı Profesyonel Güreş büyük ilgi ile başlar, Marilyn Monroe Japonya'ya gelir, Seriously forgiving the atomic bomb原爆を許すまじ(Cidden Atom Bombasını Affetmek) Şarkısı listelerde 7 numaraya çıkar, bu ağıt yeni dönemde inşaa edilecek Amerikan Japon dostluğunun da bir tür yeniden başlama startı olur. Teruko Chiyoda "Tokyo Waltz", Izumi Yukimura "Blue Canary", Kazuya Kosaka "Wagon Master" ve Chiemi Eri " Usukudara" kısaçaları yayınlanır.

1955 Yılına gelindiğinde Japonya'da Mambo/Chachacha/Chanson müziği patlaması yaşanmıştır. Izumi Yukimura'nın "Seventeen" kısacaları önemli bir rocknroll şarkısı olarak listelere girer. Chiemi Eri , Shigenori Obara and Blue Coats "Rock Around the Clock" yorumu, Yoko Tsukiji "Johnny Guitar" yorumu ve Izumi Yukimura "Mambo Italiano" yorumu listelerde üst sıralara çıkacaktır.

1956 Jazz Cafeler gençler arasında popülerleşir. Kazuya Kosaka'nın "Heartbreak Hotel" kırkbeşliği yayınlanır.

1957 Jazz Cafelerde Rockabilly kültürü başlamıştır. Michiko Hamamura'nın "Banana Boat Song" kısa çaları yayınlanır. Izumi Yukimura "Love Me Tender" "Be-Bop-Rula" şarkılarını yorumlar.

1958 Rockabilly Boom başlar. İlk kez Rockabilly ve country türlerinin gruplarca canlı icra edildiği bir festival olan Nikkei Western Carnival düzenlenir. Her hafta 45.000 seyirci festivali izler. Paul Anka, Japonya'ya konser için gelir ve "Christmas in Japan" kısacaları yayınlanır. Chie Ishii "Chie Ishii Guitar" おちゃっぴギター şarkısı listelerde başarı kazanır.

Marilyn Monroe ve Paul Anka gibi birçok Japonya'ya getirilerek batılılaşma hızlandırılır

1959 Fuji TV,'de The Hit Parade başlar. Yapımcı Shin Watanabe, her hafta popüler şarkıcıların çıktığı bu müzik programını rockabilly starları Mickey Curtis ve Jun Nagasawa'ya sundurmuştur. Jun Nagasawa, Three Funkys grubunun da vokalistidir. İki kız kardeşlerden oluşan Peanuts grubu, Smiley Ohara and the Skyliners ve Jackey Yoshikawa and Blue Comets grupları da ilk programda sahne alırlar. Gene Vincent, Japonya'ya turneye gelir. Japon Rockabilly şarkıcıları artık ülke çapında popüler yıldızlar olmuşlardır. Hiroshi Mizuhara, Paul Anka'nın "You're My Destiny" şarkısını yorumlar.

1960 Kyu Sakamoto'nun " Ue o Muite Arukō Let's walk to the top"şarkısı listelerde bir numara olur. Keijirou Yamashita "Diana" şarkısını yorumlar.

1961 Elvis Prestley G.I Blues filmi Japonya'da vizyona girer. Birçok Japon Jazz müzisyeni bu filmin soundtrack'indeki Blue Suede Shoes şarkısının Japonya'da popülerleşmesi üzerine şarkıyı çalmaya başlayacaklarve böylece yavaş yavaş rocknroll vuruşalarını benimseyeceklerdir. Isao Sasaki "GI Bruce" şarkısını yorumlar ve kısıcaları yok satar. Joji Ai "Johnny of Glass", Chiyako Saito "Small Devil", Takashi Fujiki "24000 kisses", Masaaki Hirao "Be-Bop-a-Rula", Danny lida and Paradise King " Calendar Girl " şarkıları yılın diğer başarılı kırkbeşlikleridir.

1962 Elvis Prestley'in "Jailhouse Rock" filmi Japonya'da gösterime girer. O güne kadar Japonya'da jazz icra eden birçok müzisyen ve grup yavaş yavaş rocknroll vuruşlarına yönelmeye başlayacaklardır.

1963 Japonya'da Billboard listeleri düzenlenmeye başlar. Kyu Sakamoto'nun Let's Walk Upwards上を向いて歩こう şarkısı listelerde 3 hafta 1 numarada kalır. Michiyo Azusa " Hello Baby ", Three Funkys "Diana of Memories", Danny lida and Paradise King "Sherry" "Mr. Bass Man" "Sad Kangaroo" ve Hiroshi Wada and Mahina Stars & Kazuko Matsuo "Ginza Blues" kısaçalarını ile listelerdeki diğer başarılı isimlerdir.

1964 Tokyo Olimpiyatları düzenlenir. "Eleki Boom" tanımı ilk kez müzik dergilerinde kullanılmaya başlanır.

Eleki konserleri 60'ların ortasından itibaren inanılmaz popüler olacaktır.

02 Yuzo Kayama

Yüzö Kayama (加山 雄三, Kayama Yüzö)

11 Nisan 1937'de doğan Japon popüler müzisyeni ve film yıldızıdır. Babası Ken Uehara, 1930'larda çok önemli bir film yıldızıydı, annesi de dönemin önemli aktrislerinden Yoko Kozakura'dır. Büyükbabası Iwakura Tomomi, Bakumatsu ve Meiji dönemlerinde devlet görevlisiydi ve Japonya'nın batılı anlamda modernleşmesinde etkin rol oynamıştı. Bu yüzden de batılı olanı takip etmek ve uygulamak önemli ölçüde bir aile adeti haline gelmişti. Daha beşikte olduğu dönemde annesi ona Dixieland Jazz dimletip and Joe Daniels'in davulları ile uyutmuş. Dünya Savaşı öncesi oldukça ender görülebilecek bir Japon ailede büyümüştü.

Yuzo Kayama, Eleki Buumu! Döneminin öncüsü sayılmaktadır

Yuzo Kayama bir röportajda çocukluğu ve ailesi hakkında şunları söylemiştir: “Bir anlamda zengin bir aileydik. O zamanlar evimizde bir gramofonumuz vardı bence böyle bir şeye sahip olmak, sesle karşılaşmak için çok kutsanmış bir ortamdı. Aslında babam (Ken Uehara) öğrenciyken klasik müziğe hayranlık duyuyordu ve üniversiteden beri klasik müzik albümleri topluyordu. Bu arada, "albüm" kelimesinin neden türediğini anlamak için o yıllarda 78rpm plakların sadece bir yüzü olduğunu ve arka tarafları olmadığını bilmek gerekir bu yüzden 78rpm bir plağa tüm bir senfoni sığdıramazdınız. Başka bir deyişle, 78rpm'lik birkaç kaydı üst üste dizerek, bir fotoğraf albümü ya da bir kitap gibi görünmesini sağlayarak bir "albüm" olarak saklardınız. Büyükbabam, babam 14 veya 5 yaşındayken hastalandı ve vefat etti. Büyükbabam Japon ordusunda albaydı, tekneyle Amerika ve Avrupaya keşfe gitmişti ve şu an Japonya'da kullandığımız birçok yabancı kaynaklı teknolojiye Japonca isimlerini vermişti. Babam yarı zamanlı çalışıp ve öğle yemeği yemeden plak satın aldığı bir dönem geçirmiş. İnanılmaz albüm koleksiyonunu da böyle yapmış. Çocukluğumda hatırlıyorum annem jazz albümleri, popüler şarkılara ve Japon halk şarkılarına çok düşkündü ve bu şarkıları zamanla ben de plak olarak toplayıp dinledim. Hem Batılı müziği hem de geleneksel Japon müziğin ikisini de dinleyerek büyüdüm, bu yüzden müziğe erken dönemlerden itibaren ilgilendiğimi düşünüyorum.” “Üç ya da dört yaşlarındaydım. Evimiz müzik ile dolardı. Elbette günümüzde bunu anlamak müthiş güç fakat o

dönemler için çok büyük bir şans olduğunu düşünmüyorum.” “Evet bu o günün koşullarında oldukça nadir bir ortamdı, 4. sınıf civarında, piyano çalan halam evimize geldi ve onun org çalışından çok etkilenmişim ve ben de bunu yapmak istiyorum diye düşündüm.” “Akorları öğrenmem de bu döneme rastlamaktadır.” Ortaokula başladıktan sonra, piyanist yaşadıkları mahallede oturan Leonid Kreuzer’den piano dersi almak istedi savaşı öncesinden beri Kanagawa Eyaleti, Chigasaki Şehri’nde yaşayan birçok yabancı vardı ancak sonuç olarak Kreuzer kendisine başka bir hoca önerdi. “Bavarian No. 74 pianomu ile Bach’ın Harpsichord Concertosunu çalmaya başlamıştım evet herşeye harpsichord (Klavsens) ile başladım.” “14 yaşındaydım. Bach’ın harpsichord concertosunu pianoda çaldığımda babam bana "Klavsens gibi geliyor. Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. O sene babam için bir konser besteledim.” “Çizim kabiliyetim de çok iyidi hala resim yaparım. Denizi sevdiğim için Üniversiteden arkadaşlarım gemi mühendisi veya gemi tasarımcısı olacağını düşünürlerdi oysa babam bu konuda çok netti “saçmala! Aptalca konuşma” “Aslında sadece kendime bir gemi yapmak istediğimi anlamıştım” Japonya’da ilk surf tahtasına sahip olan kişi olan Yuzo Kayama deniz tutkusu ileriki yıllarda da devam edecekti ve kendi teknesiyle çok kez denizlere açılacaktı. Birçok albüm kapağında onu surf tahtası ya da bir teknede gitar çalarken görmek mümkündür. “Babam aktör olmamı istiyordu, böylece Toho Yapımcılık ile sözleşme imzaladım. Sözleşme toplu ödeme almak demektir (Gülüyor). Toho için çok fazla filmde oynadım.”

Yuzo Kayama, ilk kez 1960 yılında Senkichi'nin yönettiği aksiyon filmi " Otoko tai Otoko"da rol aldı. Ülke çapında ününü ve 1960'lar Japon gençlik yıldızı olmasını sağlayan Wakadaisho (Genç Adam) sinema serisindeki rolüdür. Bu film ile “Genç General” lakabına sahip oldu. General gençlerin o dönemde arkadaşları arasında lider olanlara taktıkları bir lakaptı ve o tüm Japonya’nın gençlik generalitydi artık. Savaştan, çocukluktan ve gençlikten sonra doğan yeni Japon gençliği için Kayama sadece bir şarkıcı ve müzisyen değildi. Onların yıldızı ve varoluşlarının savunucusuydu. Yuzo Kayama filmin tanıtımı için flexi disk olarak piyasaya sürülen "Blue Suede Shoes" ve "Green Fields" gibi şarkılarla kanıtlanmıştır.

“Daha önceden, iki ay kadar her gün şirkete oyuncularla replik çalışmaları ve seslendirme gibi temel şeyler için eğitim almıştım, bu yüzden kamera önünde durmak gibi bir fikrim oluşmuştu. Ancak komik olmasa da gülmek zorunda kalmak ve sevmediğim bir kadınla aşk sahnesi çekmek zorunda kalmak ve bu tür şeyler aptalca geliyordu bu yüzden de zamanla bırakmam gerektiğini düşünmeye başladım. Kısa süre sonra, "Wakadaishō dizisi" büyük bir hit oldu, ama çok endişeliydim çünkü temelim yoktu. Diğer oyuncular gibi 10 yıllık bir tecrübem yoktu ve oyuncu olmak için eğitim almamıştım. Toho'nun kuruluşunun 30. yıldönümü kutlama partisi için 1961 yılına yapımcı Fujimoto'nun emriyle Toho'nun oyuncularıyla bir grup kurdu. Elektrik gitarda Yuzo Kayama ve Vuokaru Masaya NIHEI (davul), Akira Tsuda (gitar), Hiroyuki Satake (bas gitar). Gruba da Kayama'nın en sevdiği geminin adı olan The Ranches konuldu. “Geceleri grup çalışması yapmakla meşguldüm, çekimler arasında şarkı yazıyordum ve gitar çalmayı geliştiriyordum.” “Sanki yüksek bir çubuğun üzerinde duruyordum. Ne zaman düşeceğimi bilmediğim bir durumda olduğumu hissediyordum. Oyuncu olmaktan pek de emin değildim.”

Akira Kurosawa'nın yönettiği ve başrolünü Toshiro Mifune'un oynadığı 1965 yapımı Kızıl Sakal Red Beard (Japanese: 赤ひげ, Hepburn: Akahige) filminde rol aldığı inandırılmaz dram yeteneğini gösterdi. Kayama, bu filmi yapmak için geçirdiği iki yılı hayatının en zor ama en gururlu çalışması olarak gördüğünü söylemiştir.

“Ertesi yıl çekime başlayan "Akahige" sinema kariyerimin devam etmesinde belirleyici oldu diye düşünüyorum. Oynadığım "Noboru Yasumoto" adlı genç bir doktorun "Kızıl Sakal" a duyduğu his, benim Akira Kurosawa'yı duyduğum saygı duygusuyla örtüşüyordu. Yetersiz bir oyuncu olduğumu düşünmeye başladım ve yine de bu dünyada kalacağım diye karar aldım. Bu nedenle, Bay Kurosawa ile karşılaşmamın hayatımda bir dönüm noktası olduğunu düşünüyorum.

“O zamanlar her sabah 5:30 civarında sörf yapıyordum ve saat 8 sularında stüdyoya vardığımda çoktan bitkin düşmüş oluyordum (gülüyor). Bay Kurosawa, çekimler sırasında çok azimli bir yönetmendi ve onunla hiç diyalog kurmamıştım, ancak başrol oyuncusu ile repliklerimizi tekrar tekrar denerken uyuyakaldım. Aniden fark ettiğimde, Bay Kurosawa gelip "Kayama uykulu musun?" Diye sordu. "Çok uykuluyum." Dedim. "Tamam, Kayama için 30 dakika ara veriyoruz, dışarı çık ve uyu!" 30 dakika yerine 3 saat uyudum (gülüyor).”

Yuzo Kayama, Eleki Buumu! Döneminin üretken isimlerindedir

Japon televizyonunda "Dark Street" (1950-60) ve "International Secret Police" (1963-66) gibi yapımlarda da rol alan Kayama, bir gitarist olarak The Ventures grubunu örnek almıştır. Kayama üniversitedeyken ABD Rock'n'Roll hareketi, tüm dünyada olduğu gibi Japonya'ya da yayıldı, böylece ABD askeri kamplarında Country & Western ve Jazz çalan müzisyenlerin tümü Rock'n'Roll çalmaya başlamışlardı. “Gitar ile şarkı yazmak ooh! uzun zaman önceydi. Üniversite yıllarında kayak yapmaya gittiğimiz bir gün bir arkadaşımın ukulele'sini kurcaladım ve 30 dakikada çalmaya başlamıştım. Gitar almaya da böylece karar verdim.” Gitar almasını istediği babası, "kötü çalacaksın" diyerek onu reddetti, ancak şart verdi. "Bir Ventures şarkısını düzgün çalabilirsen sana bir elektro gitar satın alırım" Kayama "Arkadaşımın gitarını ödünç aldım ve çok çalışarak babamın önünde "Diamond Head" şarkısını çaldım. Babam da bunun üzerine Japon yapımı bir Guyatone elektro gitar satın aldı.” Elektro gitarda şarkı yazmaya başladığım ilk yıl üniversitenin üçüncü yılındaydı. Hank Snow'un "I Don't Hurt Anymore" şarkısı gitarla çalıp söylediği ilk şarkıydı.

1957 yılında Üniversitede "Country Crop" adında 6 kişilik bir grup kurup gitar ve vokal yapmaya başladım. “Tabii ki, Ventures'dan önce elektro gitarla tanışmıştım. Hala öğrenciyken 1950'lerdeyim. Ama o zamanlar kullandığım şey sağlam bir gövde değil, hollow body (içi boş gövde) bir caz gitarıydı. O zamanlar country müziği en önemli şeydi. Elvis Presley popüler olduktan sonra, Elvis şarkılarının ara bölümlerini taklit ederdim. Annem jazzı sevdiği için "St. Louis Blues" gibi şarkıları zaten çok

severdim." Repertuarının çoğu Country ve rockabilly'di. Ana performans yerleri Ginza'daki kiralık dans salonu, öğrenci partileri ve Yokota ABD Askeri Hava Üssüdür. Kayama, Eleki Buumu! (Elektrik Gitar patlamasından) çok önce The Ventures'ı ilk dinleyenlerden biriydi ve yeni sesleri araştırmak için denizaşırı ülkelerden gitarlar ve amfiler sipariş etti.

1960'larda ortaya çıkan The Ventures ile ilgili taze olan şey, müziğin sadece gitar kompozisyonları olmasıydı. Dahası, Japonya'da akustik gitarlar ve çelik gitarlar vardı ancak The Ventures'un kullandığı gibi elektrikli gitarlar yoktu."

"Benim için Mosrite'ı çalmak "aşktan" daha fazla aşına olduğum bir şeydir. İlk başlarda benim için daha çok Fender vardı, ancak Ventures 1965'te Japonya'ya geldiğinde, Nokie Edwards bana Mosrite'ın beyaz bir modelini hediye etmişti. O zamandan beri onu çalmak zorundayım (gülüyor). Bu bir şaka, ama onu çalarken, Mosrite çalmak benim için daha kolay hale geldi. Boyun kısmı Fender'lerden daha incedir. Ayrıca Mosrite ile ilk kez ışık ölçer denen iplerin varlığını da öğrendim. O zamana kadar nasıl boğulan sesler çıkaracağımı merak ediyordum. "Ah, sesleri bu kadar kolay boğabilseydim, şimdiye kadar bu kadar sorun yaşamazdım," diye olayı çözdüm. Bu yüzden Mosrite'ı The Ventures sayesinde tanıdım ve ondan sonra başka gitar kullanmadım. Bu iki manyetik karakteristiktir ve bunlardan çıkan ses çok net ve keskindir. Çok çeşitli gitarlar çalan tiplerden değilim. Daha çok hediye edilen gitarları kullanıyorum. Bu yüzden sadece bu Fender ve Mosrite'ım var. Gibson'un gitarını çaldığım bir zaman vardı, ancak o gitarlarla fazla bağlantım oluşmadı. Kullandığım Gibson bir Hollow Body (içi boş gövde), bu yüzden ses eğilimi benimkinden biraz farklıydı. The Launchers'tayken Fender Jazzmaster'ı da kullanırdım ama Mosrite hediye edildikten sonrabir daha pek çalmadım. Mosrite ile karşılaştırıldığında boyun kısmı biraz daha genişti. Tel yüksekliği aşağıdayken kullandığımda peke-peke (motor sesine benzeyen) bir ses çıkardığını farkettim. Sanırım bu Jazzmaster'ı "Kirirain no Pavement" şarkısının kayıdında (1966) o yüzden kullandım. Amaç, peke peke gibi duyulmasını sağlamaktı.

Yuzo Kayama, Osamu Kitajima, Ei Kitajima, Shigeru Oya

Gitar ile ilk bestem "Love is a red rose" şarkısıydı. İlk başta melodiyi gitarda çaldım, sonra bas ve yan gitar seslerini abarttım ama sonra aceleyle İngilizce kelimeler ekledim. Bu yüzden, mahallede yaşayan Amerikalı bir okul çocuğuna İngilizcenin tuhaf olup olmadığını kontrol ettiriyordum (gülüyor). Bundan sonra, "Wakadaisho serisinin" yapımcısı Bay Sanezumi Fujimoto, "Başka şarkı var mı?" diye sorduğunda. O dönemde Toho'nun reklam departmanında çalışan Tokiko Iwatani, "Japonca sözler

olmalı!" dedi ve benden İngilizce şarkı sözlerini çevirmemi istedi. Bu yüzden Bay Iwatani'den bunu tercüme etmesini istedim ve "Japonca şarkı söylemekte iyi değilim" diye düşündüm ve "Koi wa Beni Rose" yaptım.

1960'larda Mosrite marka gitarıyla Japonya'da psychedelic sörf müziği yapmak ve kendine destek vermeleri amacıyla The Launchers grubunu biraraya getirmiştir. "The Wild Ones" grubu üyeleri "Eiji Shima" ve "Yoshiaki Ueda" ile oluşturduğu bu grup Toshiba Records ile çok sayıda kısa ve uzun çalar yayınlamıştır. Konser salonları ve Amerikan üstlerinde sayısız konser veren Yüzö Kayama, The Launchers grubu haricinde CBS Records ile solo bir kariyeri de eş zamanlı olarak götürmüştür. The Launchers ile kaydettiği Japonya dışında en bilinen parçası "Black Sand Beach" dir.

“"Black Sand Beach"i (1965) tek başıma kaydettim. Bence bu şarkı, Japonya'da kaydedilmiş olan bir ve uluslararası ticari başarı getiren ilk şarkıydı. O sırada henüz tıklama yoktu. O haldeyken, davulları ve bası koydum, melodiyi koydum, mecburiyetini koydum ve kayıt yolu buydu. A'dan G'ye, F'ye ve E'ye inen akor ilerlemesi tersine dönerse ne olur, yani bu şarkıda G'den yükseldi. Ve üzerine melodiyi koyduğumda iyi ilerledi. Bu sadece o şarkı (gülüyor). Herkesin hala bunun harika olduğunu düşünmesine minnettarım. Bu bir mucize. " Black Sand Beach " bir sebeple tuttu. The Ventures bile onu yorumladı. Bundan ötürü çok memnunum çünkü yaptığım şarkıyı “harika Nokey” çaldı.” Black Sand Beach'in uluslararası başarısı "All about Yuzo Kayama-With The Launchers" ve "Exciting Sound Of Yuzo Kayama And The Launchers" albümlerinin yayınlanmasına da yol açtı. Kayama, "Exciting Sound Of Yuzo Kayama And The Launchers"ın kayıtları sırasında erken bir aşamadan itibaren telli kayıt cihazı kullandı ve tüm kayıtları kendi evinde yaptı. Günümüzde çok sayıda ev kayıt ekipmanı geliştirildiği için müzisyenlerin evde kendi müziklerini kaydetmeleri alışıldık bir durum olsa da ancak 1960'larda pek de tercih edilen bir durum değildi. Bu yüzden Japonya'da modern anlamda bilinen ilk ev kayıtları da Yuzo Kayama'ya aittir. “Babam teknolojiye meraklı biriydi daha ben çocukken evimizde kablolu bir kayıt cihazı vardı. Sanırım Japonya'da bir ilktir diyebiliriz. Müziğe ilk başladığım dönemden itibaren hep o aletle ev kayıtları yapmıştım.”

Yuzo Kayama, hem solo olarak hem de grubu The Launchers'la birlikte birçok albüm yayınlamıştı

1965'te The Ventures Japonya'ya geldiğinde, The Ventures, Yuza Kayama And The Launchers ile aynı Tv programında performans yaptılar. Ventures üyeleri Yuza'nın "Black Sand Beach" şarkısına hayran

kalmışlardı ve Yuza ile samimi oldular. Ventures ABD'ye dönünce şarkıyı yorumladı ve kısa çalar olarak yayınladı. Eleki Buum akımı Japonya'da tam da bundan sonra başladı demek pek de yanlış olmayacaktır.

"Kimi to Itsumademo" ("Love Forever") şarkısı iki milyonun üzerinde kopya satmış ve sanatçıya 1965'te altın plak kazandırmıştır. Kısaçalar, Japon kayıt endüstrisinin tarihindeki en çok satan yapımlardan olmuştur.

"Surf gitarındaki kısa süredeki başarımın klasik müziği çok dinlediğim için mümkün olduğunu düşünüyorum ama aranjör Kenichiro Morioka ilkin E 6'lıdan sonra G b minör kullanmış olmamım oldukça garip olduğunu düşünmüştü sonra şöyle dedi ""Hayır, tuhaf değil, ama bir bestecinin bu tür bir yere gitmesi nadirdir." "Gitar için kimseden eğitim almamıştım, bu yüzden de garip ve kendimce çözümlerim vardı."

Bu arada, eksik akorları başparmağım ile yukarıdan tutuyordum, bu alışılmadık bir şeydi. O zamanlar herkes gülüyordu, "Onu bu kadar tuhaf tutmamalısın." Daha sonra country gitar ustası Chet Atkins'in (1924-2001) hocası olduğu söylenen Merle Travis (1917-1983) akoru benim gibi çalğı ortaya çıktı. O zaman övünmeye başladım "Ben de tam olarak büyük öğretmenin yaptığını yapıyorum" (gülüyor). Bu anlamda, tüm gitar çalım stillerim kendime özgüdür. "Ben iyi bir gitarist değilim, beynimin sol tarafıyla düşünüyorum ve bilimsel yorumlarım var. Gitar çalmaktansa gitar düşünen biriyim diyebiliriz."

Batı etkisindeki Japon popüler müziğinin sorunu olarak gördüğü kendine özgü bir sound yaratamama konusuna ilk meydan okuyan Yuzo Kayama olmuştur. Kayama, batılı müziği kendi sounduyla yeni bir müziğe nasıl dönüştürür ve Japon pop müziği olarak nasıl bu uygulanabilir bunun üzerine emek harcamıştır.

"Japonların dış dünyadan keşfettikleri her şeyi kendi başlarına Japonya'ya uygun olarak filtrelemeleri esas olarak orijinalin tuhaf bir kopyasıyla sonuçlanır, ancak çoğunlukla ona ilham verenlerden daha muhteşem ve tamamen daha iyi birşey ortaya çıkar." - Julian Cope

Aşağıdaki plak listesi sanatçının solo surf gitarist olarak ya da grubu Yuzo Kayama And The Launchers ile birlikte kaydettiği eleki surf tarzında kısa ve uzunçalardan oluşmaktadır. Daha önceden ses sanatçısı olarak kaydettiği plaklar ya da 60'lar sonrası Enka tarzında seslendirdiği albüm ve Ep'leri kapsamamaktadır.

Kısa Çalarlar:

- Yuzo Kayama (1965) : Kimi To Itsumademo/Yozora No Hoshi
- Yuzo Kayama And The Launchers (1965) : Black Sand Beach/Violet Sky
- Yuzo Kayama And His Launchers - Exciting Sounds Of Yuzo Kayama (1966) : Dedicated/Honky Tonk Party/Sweetest Of All/Blue Sky In Your Eyes
- Yuzo Kayama (1966) : Yuhi Wa Akaku/Aoi Hoshikuzu
- Yuzo Kayama (1966) : On This Beach/Boomerang Baby
- 加山雄三 (Yuzo Kayama) : 君といつまでも / 夜空の星 / 夕陽は赤く / 麗しき乙女たち
- Yuzo Kayama (1966) : Oyome Ni Oide/Aloha Lei
- Yuzo Kayama And The Launchers +1 (1967) : Cool Cool Night/So So Fine/Shake Shake/Why Don't You
- 加山雄三 (Yuzo Kayama) (1968) : いい娘だから (Ii Ko Dakara)/たった一つの恋 (Tatta Hitotsu No Koi)
- 加山雄三 (Yuzo Kayama) (1969): ぼくのお嫁さん (Boku No Oyomesan)/淋しい二人 (Sabishi Futari)

Uzun Çalarlar:

- 加山雄三 – 加山雄三のすべて～ザ・ランチャーズとともに (1966)
- Hideo Shiraki Meets Yuzo Kayama* – Hideo Shiraki Meets Yuzo Kayama 加山雄三の世界 (1966)
- 加山雄三 – ハワイの休日 Holiday In Hawaii (1966)
- Yūzō Kayama* And The Launchers* – Exciting Sounds Of Yūzō Kayama And The Launchers (1966)
- 加山雄三 = Yuzo Kayama* – 太陽の恋 = Taiyo No Koi (1966)
- 加山雄三, 稲垣次郎*, 金子 浩*, 石川晶とミッド・ナイト・サンズ – 加山雄三とゴー・ゴー = Go-Go With Kayama (1967)
- 加山雄三, ザ・ランチャーズ – 加山雄三のすべて第二集 All About Yuzo Kayama Vol. 2 (1967)
- 加山雄三, ザ・ランチャーズ, The Happenings Four – 加山雄三のすべて 第三集 All About Yuzo Kayama Vol.3 (1967)
- Yuzo Kayama* With The Launchers* – On Stage (1968)
- 加山雄三 – 加山雄三 第五集 (1968)
- 加山雄三 – 君のために Kimi No Tameni (1968)
- 加山雄三 – 世界のどこかで (1969)
- 加山雄三 – 大空の彼方 = Ōzora No Kanata (1969)

03 Takeshi Terauchi

Terry (Aka.) (寺内タケシ, Terauchi Takeshi)

1939 Tokyo doğumlu Takeshi Terauchi, aslında telli çalgıları ilgisi, çocukluğuna dayanır. Annesi Japon geleneksel telliçalgıları "Shamisen"ve "Kouta" ile ihtisaslaşmış bir müzik öğretmenidir. Takeshi Terauchi bu yüzden 4 yaşından beri 3 telli geleneksel bir Japon enstrümanı olan "Shamisen" çalmaktadır. Kendi deneyimiyle "parmakları kanayınca kadar çalmıştır" tekniğini geliştirmek için. 10 yaşından önce klasik gitar almış ve "Minyo" müziği olarak bilinen geleneksel bir Japon Folk türünü icra etmiştir. Babasının elektronik dükkanından çaldığı bir telefon alıcısından yaptığı manyetik ile aslında Amerika'lı Les Paul ile ilkel de olsa bir elektrik gitarı eş zamanlı kullanmış olur. Belki de Dünyanın ilk elektro gitarını icat etti demek de yerinde olacaktır. Annesinin telli çalgı ustası ve babasının elektronikçi olması onun kaderini belirleyecektir. Babası asilikle eş değerde gördüğü elektrik gitardan uzak durmasını ve klasik gitar çalmaya devam etmesini istese de, kariyerine ritim gitarist olarak, bass gitarist "Chosuke Ikariya" ile kurdukları Country/Western grubu Jimmy Tokita & The Mountain Playboys ile başlamış olur. Rockabilly ve Country II. Dünya Savaşı'ndan sonra yurtdışında kalan ABD askerleri için oluşturulan Silahlı Kuvvetler radyo yayınları sayesinde Japon kültürüne daha yeni yeni dokunmaya başlamıştı. Terauchi, o dönemde bir keman öğrenim rehberi satın alır ve keman çalma tekniklerini gitarda denemeye başlar. Bu tarzlara aşık olan birçok Japon müzisyen, Amerikan askeri üslerinde canlı performans sergilemektedir. Terauchi de bir istisna değildi ve öncelikle askerleri eğlendirmek için Honshu Cowboys ve Jimmy Tokita & Mountain Play Boys gibi topluluklara katıldı. Bu onun için, babasının emriyle okuduğu elektrik mühendisliğinden çok daha büyük bir heyecandı.

Takashi Terauchi, zamanla Japonya'da "Eleki Kamisama" Elektrik tanrısı" lakabını alır.

Grubuyla bu dönemde Japonya'daki tüm Amerikan üstlerinde ve üslerin yakınlarındaki kulüplerde çalmaya başlarlar. Amerikan üssüne yakın olmak o dönem belki de Japonya'daki tek Fender Telecaster gitarı satın almasını da sağlar. Telleri inanılmaz bir hızla gitar penalama (picking) tekniğine sahiptir, tremolo koluna ustaca hakim titremeler elde eden ve şarkı düzenlemeleri konusunda uzman bir isimdir Takeshi. "Terry" Terauchi, 1960'ların Japonya'sında sörf meraklılarını sempatik gülümsemesiyle büyülemiştir ve eleki akımının sırasıyla kurduğu "Takeshi Terauchi & Blue Jeans" ve "Takeshi Terauchi & The Bunnys" grubularıyla en uzun zaman süren temsilcisi olmuştur. 20'li yaşlarında bir Terauchi, 60'ların başında The Ventures'ı duyduğunda, California çıkışlı surf müziğine tamamen çarpılmıştı. Gerçekten çalmak istediği müzik buydu. Terauchi, 1962'de The Blue Jeans adında altı kişilik bir grup oluşturdu. Bu, aynı yıl Ventures'ın Japonya'ya yaptığı ziyaretle birlikte, eleki (elektro gitar) hareketinin miladı sayılmaktadır. Eleki, ülkenin tamamında sadece geleneksel Japon müzik tarzlarına dayandıran saccharine akustik pop yıldızlarının hakim olduğu bir dönemde patlak verdi. Takeshi Terauchi & Bluejeans 1963 yılında Japonya'nın ilk country/rockabilly plak şirketlerinden King Records'tan Screen Mood On The Rock adında çok da bilinmeyen 10" bir rocknroll albümü yayınlayacaktır. Grubun 1964 yılında yayınlanan "Korezo Surfing" (Let's Go Surfing) adlı 12" çalışması ise Japonya'da yayınlanan ilk surf albümüdür. "Pipeline", Wipe Out" ve "Squad Car" gibi iyi seçilmiş ve herkes tarafından bilinen surf tınlarının ustaca yorumları vardır albümde. Albüm Takeshi Terauchi'nin gitar dehasını tescil etmekle kalmaz, davul kaydında dalun heriraçarı için de ayrı mikrofona kullanımı ile bir ilke imza atar ve Yamaha'nın o dönem yeni ürettiği elektrik pianolarının ilk defa kayıta kullanılmasıyla da bilinir.

Çok üretken bir gitarist olan Takashi Terauchi, çok uzun bir diskografiye sahiptir.

Terauchi, 1965 yılında hayallerini süsleyen Mosrite Mark 1 gitarı satın almıştır. Bu noktaya kadar Terauchi, Japonyada o dönemde zaten nadir bulunan bir gitar olan Fender Telecaster kullanıyordu. Ventures 1962 yılında Japonya'ya geldiğinde neredeyse ticari markası haline gelen Mosrite gitarlarını büyüleyici bir biçimde tanıtmayı başarmıştır. Tercih ettikleri Mosrite markası, o dönemki çoğu elektrik gitardan daha küçük boyunlarda ve daha hafif tellere sahipti, bu da onları sörf müziğinin kamçılıyıcı etkini hızlı pena darbeleri süslemeleri için mükemmel avantaj sağlıyordu. Elbette Japonya'nın "Guyanotone" ve "Teisco" gibi markaları Mosrite'in Japonya emitasyonlarını yapmaktadır ama Terauchi, Ventures'ın gitar tonu konusunu ciddi bir takıntı yapmıştır. Terauchi, The Ventures'ın 1965 yılındaki ikinci turnesinde onların bindiği tüm trenlere bilet satın alarak, grup üyelerini yıldırıp, onlarla tanışır ve grup üyelerine varlığını kabul ettirip, gitar tekniklerini tüm turne boyunca onlardan öğrenir. İlerleyen dönemlerde de Takashi gruplarıyla birçok kez The Ventures ve The Astronauts gruplarının Japonya turnelerinde destek grubu olarak çalacaktır.

1965 civarında, Japonya'da yerel yönetimlerde ve okullarda elektro gitar yasakları getirilmeye başlandı ve ülke çapında elektro gitar ihraç hareketi başladı. Nedeni "dejenerasyon ile bağlantılı olduğu için" idi. Terauchi zor bir dönemdi Japonya'nın dört bir yanındaki liselerde konser veriyordu. O dönemde kötü bir müzik aleti olduğu söylenen "elektriğin" Japonya'da her yaştan kadın ve erkeğe yaygınlaştırılmasının başarısının çok büyük olduğu söylenmelidir. Fakat eleki patlaması o denli kuvvetliydi ki Japon hükümeti elektrik gitar karşısındaki bu korumacı tutumunu terk etmek zorunda kalmıştır.

Geleneksel Japon müziği parçalarının Eleki versiyonlarından oluşan "Seicho Tera Uchi Bushi" albümü 100.000 satmıştır. Amerikan "Music Breaker" dergisi kendisini Les Paul ve Chet Atkins'la birlikte dünyanın en iyi 3 gitar ustası ilan etmiştir. Jello Biafra, Takeshi Terauchi'nin "The Blue Jeans Golden Album" (1966) albümünü dünyanın en iyi enstrümetal albümü olduğunu söyler. Zamanla Japonya'da "Eleki Kamisama" Elektrik tanrısı" lakabını alır.

Takashi Terauchi, "The World Is Waiting for Terry" albümü sonrası bir konserde The Bunnys grubu ile birlikte.

Ventures, 1965 Japonya'da Beatles öncesinde tüm Japonya'yı fethetmiş ve adayı bir elektrik gitar dünyasına çevirmiştir. 30 Haziran 1966'da The Beatles, Japonya'ya gelip Budokan'da konser verdiğinde enstrümental sound da yavaş yavaş yerini sözlü rocknroll'a bırakacaktı. Beatles'ın bu konserde açılışta Blue Jeans grubu eşlik edecektir. Terauchi bu konserlerden hemen önce yorgunluk ve tükenmişlik nedeniyle gruptan ayrılmıştır. Bir ay kadar hastanede tedavi görecektir. 1965 yılında Terauchi, The Blue Jeans grubuyla dört albüm çıkarmıştı; bunu 1966'da dört albüm daha takip etmişti. Özellikle Let's Go Eleki-Bushi adlı albüm eski Japon bushi [halk] müziği namelerinden seçmelerin dinamik birer eleki yorumunu içermesiyle diğerlerinden ayrı bir yerde yer almaktadı. Olduğu gibi, Terauchi'nin iyileşmesi için sadece birkaç aya ihtiyacı vardı. Aralık 1966'da yeni bir grup olan Takeshi Terauchi And The Bunnys ve ilk plakları Let's Go Terry ile ortaya çıktı! (Blue Jeans, kurucu liderleri olmadan yoluna devam etmeye karar vermişti).

1966 tarihli Let's Go Terry! albümü- "özellikle gençler için üretilmiş" ya da arka kapakta yazan iddia böyledir. Terauchi ilk defa birkaç şarkıda da vokal de yapar. Bununla birlikte, bu albüm, Terauchi'nin ilk beğeni toplayan kayıtları kadar hipnotize edici ve el becerisiyle doludur. Özellikle "Flying guitar" sert bir öfke nöbeti gibi gitarı kullaklarınızda çatırdatmaktadır. İlginçtir ki, ertesi yıl The Bunnys, Let's Go Classics ile tüm klasik müzik yorumları dolu bir albüm ile geri dönecektir. Beethoven, Tchaikovsky,

Chopin ve diğerk bazı klasik armatürleri plaj kumuyla yorumlamışlardır. Beethoven'ın "Theme From Symphony No. 6" daki ateşli yorum, The Bunnys'in Rimsky-Korsakov'un " Flight of the Bumblebee " ile yaptığı gitar hız sınırı deneyi ve "Theme From Swan Lake" ve "Toreador From Carmen" naif ve sakın bir güzellik yakalamışlardır.

1967'de Takeshi Terauchi, ilk solo albümü olan "The World Is Waiting for Terry"yi yayınladı. Bunnys, Terauchi'nin bu kayıtlardaki destek grubunun büyük çoğunluğunu oluşturuyorsa da, ancak müzik daha zengin, daha karizmatik, daha sinematik bir manzaraya dönüşmüştür - bir Terauchi sadece birkaç yıl içinde orkestral denemelerde de çok başarılı bir kompozitör olduğunu bu albümle ispatlamıştır. Takeshi Terauchi'nin soundu bu albümde gerçekten yerine oturuyordu. Hatta "Moon River"ın eski moda bir parçayı eniden parlatabilmiştir.

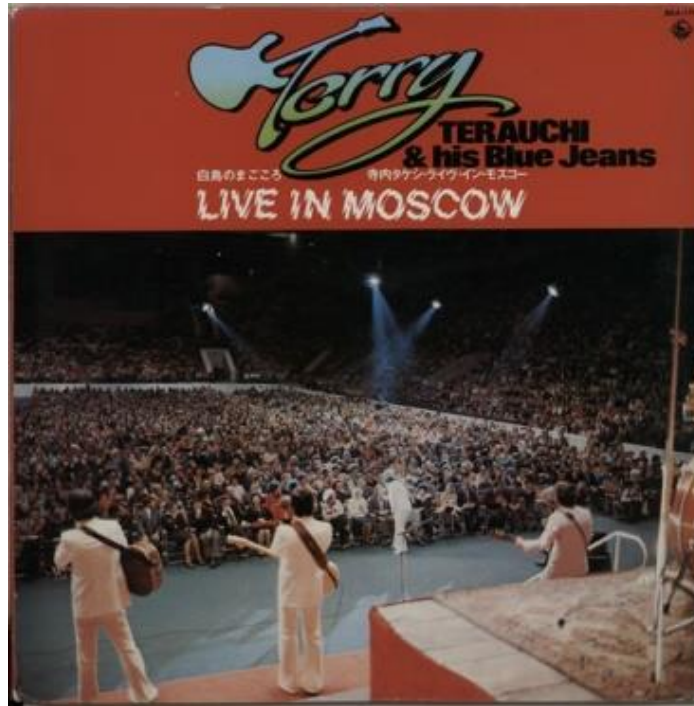

Takashi Terauchi, "Eleki Gitar No Subete" albümü için yapılan fotoğraf çekiminde.

Eleki Gitar No Subete (Tamamen Elektrik Gitar), gitaristin gerçek vasiyeti olarak tarihe geçecektir. Perküsyon ve üflemelilerle açılış yaptığı ünlü besteci Agustín Lara'nın 1932 tarihli Meksika klasiği "Granada", muhteşem bir şekilde orkestre edilmiş bir altyapı yürüyüşünün üzerine inşa edilen inanılmaz bir eleki klasiğidir. Albümde bu ruhu kucaklayan bir başka şarkı ise "Dark Eyes"dır. Terauchi "Walk Don't Run" ve "Caravan" gibi bilindik şarkılara kendi inanılmaz gitar çalım tekniği ile yorumlar yaparken. "Haunted Guitar" şarkıyla iç ürperten bir ton yakalamayı da başarır. Büyük final, Terauchi'nin inanılmaz bir üslub ile aktardığı cesur bir aşk ilanı olan, Türkiye menşeli hit "Üsküdar" dır.

Takeshi Terauchi, "The Bunnys" grup adı üzerindeki bazı yasal tartışmalardan sonra, 1969'da The Blue Jeans'in yeni bir versiyonunu oluşturdu ve 1970'lerde tekrar onlarla albümler yayınlamaya başladı. Terauchi, kendisini beklenmedik bir şekilde soğuk savaşın ortasında küresel siyasete kapılmış halde buldu; The Blue Jeans'in Sovyetler Birliği'nde yaptığı 1976 turu (lösemili sekiz yaşındaki bir hayranın isteği üzerine), Sovyet pilotu Viktor Belenko'nun Japonya'daki Hakodate Havaalanı'na sığınma talebiyle

bir MIG-25 indirmesiyle aynı zamana denk geldi. Belenko, o sırada Batı'da nispeten bilinmeyen bir uçak olan bir MIG-25 uçuruyordu. Pilot uçağı Japonya'ya kaçırmıştı. Japonya, ABD Hava Kuvvetlerini uçağı teftiş etmeye davet ederek Sovyet yönetimini çok kızdırdı. SSCB ziyareti sırasında ani Japon karşıtı duygularla karşılaşan Terauchi, Erivan Stadyumu'nda birkaç bin kişilik kalabalığa, "Barış için geldik, insanlığa inanıyoruz ve barışa inanıyoruz" dedi. Gitarist daha sonra seyircilerin tezahürat yaptığı ve karşılık verdiği bir barış işareti yaptı. Terauchi olaya şöyle değinir: "Bir gün SSCB Novosti Rusya'daki bir fotoğrafçıdan mektup aldım. Mektupta; tek kızım, lösemi hastası, ne zaman öleceğimi bilmiyorum ama kızıma sizin bir plağınızı verdiğimde, "Japonya gibi kokuyor" dedi ve ben de size yazmaya karar verdim. Bay Terauchi'nin müziğini yaşarken bir kez bile canlı dinleyebilseydi, bir ebeveyn olarak mutluluk duyardım." yazıyordu. "Diğer bir deyişle, Sovyetler Birliği'ne gitmeliydim. Ben de Sovyet büyükelçiliğine gittim ve "Rica ederim bu konuda bana yardımcı olun." dedim. "Yaklaşık bir buçuk ay bekledikten sonra talebime hayır cevabı geldi. Sadece Sovyetler Birliği'ne gitmeye çalışıyordum herhangi bir ücret bile talep etmiyordum. Aptal herif dedim! Daha sonra, Goskonzert (Sovyet Ulusal Müzik Komisyonu) başkanı NHK Hall'daki konserimi dinlemeye gelmişti ve birden omuzlarına eğildim ve "Son kez söylüyorum kesinlikle Sovyetler Birliği'ne gelmek istiyorum. " dedim. "Ancak üç yıl sonra olabilir" dedi. "Bu çok geç bu konuda bir şeyler yapmalısınız" dedim. Biraz durdu ve o yıl Bulgaristan vatandaşı olan Dance Company grubunun Sovyetlerde 45 konserlik turnesi olacakmış, ama bunu Terry Terauchi ile değiştirebileceklerini söyledi. Böylece Ulusal Dans Topluluğu formatında Sovyetler Birliği için izin alabildik. Moskova havaalanına vardığımda polis arabaları ve polis motosikletlerinden bir kortej vardı ve insanlar yol boyunca el sallıyordu. "Bu nedir?" diye sorduğumda, tercüman "Senin için bekliyorlardı" dedi. Sovyetlere gitmeden önce bir şarkı yapmıştım "Itoshino Eriina" (Sevgili Erina) ve Japon elçiliği aracılığıyla Rusya'ya teslim etti, şarkı hemen Sovyet listelerinde bir numara oldu" "Hemen Erina'nın bulunduğu hastaneye gittim, kız şaşkına dönmüştü. O anları anlatamam!"

Takashi Terauchi'nin Moskova konseri sırasında yapılan soundboard kayıtdan yayınlanan albüm kapağı.

Ertesi gün yaklaşık 7.000 kişilik bir salonda konser verdim. Beyaz önlüklü birçok insan gelip benimle tanıştı, "Erina adında lösemili bir kız için yaptığım şarkının adı "Itoshino Eriina" ve bu şarkı artık bir numaraydı. Konserde onu açılışta çaldık. Ne zaman ki performans bitti, alkışlar durmuyordu. Herkes ayakta idi. Sadece bir şarkı çalabiliştik, alkıştan çalmama izin vermiyorlardı. Hemen birşeyler söylemeye karar verdim "Lösemili bir kız çocuğuna yardım için Japonya'dan geldik. Ne yazık ki sınırlar var. Böyle zamanlarda birbirimiz gibiyiz. Kız için yapabileceğimiz bir şey olduğunu düşündük. Biz böyleyiz." Sonrasında Sovyetler Birliği'ne üç kez daha gittim, ama oraya ilk gittiğimde yaklaşık 35.000 kişi vardı. Konserler giderek daha popüler hale geliyor. Son seferinde 6 Eylül 1976'da, Teğmen Belenko bir MIG-25 uçağını Soğuk Savaş sırasında Japonya'nın havalanına indirdi. Bu savaş demektir ve ben o sırada Ermenistan Cumhuriyeti'nde yaklaşık 40.000 kişilik bir stadyumda konser vermek üzereydim. Rusça konuşabilen bir Japon vardı üniversitede Japonca öğreten bir Japon ticaret şirketinin eşi "Sadece söylediklerimi tercüme eder misiniz lütfen?" kadın söylediklerimi mikrofondan kalabalığa tercüme etti. "Lösemili bir kız için geldik ve burada konser vereceğiz. MiG-25 Hakodate'e uhaulnına inmiş. Bir yanlış anlaşılma var ama bu bir savaş olmamalı. Babalarımızın, annelerimizin ve büyükbabalarımızın günlerinde, belki siz de. Savaş sırasında (İkinci Dünya Savaşı) bu dönemde 6 milyon Japon öldü. 20 milyon Rus öldü. II.Dünya Savaşı'ndan sonra sevgi ve barış dileyen herkes V işaretiyle ayağa kalktı. ayağa kalkmaları gerektiğini. Barışı sevenler ve insanları sevenler için barış işareti ile ayağa kalkın! !! Öyleyse, Darn! Ayağa kalktım.S ahmeden önce, herhangi bir tehlikeyi yakalamak için bekleyen silahlı 100 asker vardı, ancak tabancalarını ve miğferlerini fırlattılar ve hepsini kenara koydular. "Rus halkı. Japonların cevabı bu." Ertesi gün gazetesi "Müzikle barışı kazandı!" dedi. Hala o gazete duruyor. Gergin bir andı..."

Takashi Terauchi, Japonya dışında pek de bilinmeyen bir sanatçıdır.

Japonya'nın gitar öncülerinden biri olan Takeshi Terauchi'nin kariyerini büyük ölçü de Japon sörf patlamasından çıkarsa da 60'lardan sonra enstrümantel, space rock bond tarzı casusluk tema müzikleri ve funk rock'a varan soundlara albümler de yayınladı. Karate'de 8. Dan olan Terauchi, Japonya'nın ilk echo machine (yankı makinesi) PA sistemini de kendi yapmıştır. Takeshi Terauchi'nin gitar soundu "sık pena taramalı ve yoğun tremolu kolu kullanımlı" olarak karakterize olmuştur. 1981 yılında Birleşmiş Devletler Barış Madalyonu kazanır. Günümüzde albüm yayınlamaya ve Japonya turneleri yapmaya devam etmektedir. Takeshi Terauchi asla Amerika'da büyük bir başarı yakalayamasa da o Japonya'nın en iyi saklanan sırlarından biridir.

Aşağıdaki liste Takeshi Terauchi'nin 60'lı yıllar boyunca solo olarak ya da grupları The Blue Jeans ve The Bunnys ile yayınladığı kısa ve uzun çalarları içermektedir. Sanatçının tüm diskografisi değildir.

Mini Albümler ve kısa çalarlar:

- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1963) : Donna Twist/Johnny Guitar
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1964) : Let's go Christmas: Jingle Bell/Red-nosed reindeer/ Santa is coming to town/Blue Christmas
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1964) : Telstar/Johnny guitar
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Diamond head/007 Goldfinger
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : 涙のギター Sentimental Guitar/雨の思い出 I'll Remember In The Rain
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Karen/I Go to Pieces
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Fugitive/Kruel Sea
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Your baby/Blue Gene No.1
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Tears guitar/ Memories of the rain
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Ski a go go/ Sentimental train
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Beat beat beat
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Grand Hit Parade
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Let's go swim
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Let's go tango!
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Let's Go Kayokyoku!
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Let's Go Latin!
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Let's Go Footenany
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1965) : Beat Christmas
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Let's go folk song!
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Tsugaru Jongara Bushi/Kuroda Bushi
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Nagisa in the night fog/Crossroads of tears
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Echigo lion/Kusatsu Bushi
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Let's go march!
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Let's Go Hawaiian
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Let's go Echigo lion
- Takeshi Terauchi And His Blue Jeans (1966) : Let's go ski!
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Terry's theme/ Test driver
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Oath not to return/ Dream in the Ocean
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Kanjinchō
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Let's go electric!
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Bunnies Christmas Party
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1968) : Let's go fate
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1968) : Bunnies Big 4
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1969) : Granada

Uzun Çalarlar:

- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1963) : Screen Mood On The Rock
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1964) : Surfing = これぞサーフィン
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : The Hit Parade
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Beyond the sun
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Beat! Beat! Beat! Vol. 1
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Beat! Beat! Beat! Vol. 2
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Beat! Beat! Beat! Vol. 3
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Kayo Hit Album
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Grand Hit Album
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Best Of Blue Jeans
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Blue jeans in the sun
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : エレキ！エレキ！エレキ！ = Elec! Elec! Elec!
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Golden Album
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : Trumpet in Blue Jeans
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1965) : レッツ・ゴー・エレキ節 - エレキの民謡お国めぐり
- Takeshi Terauchi & His Blue Jeans (1965) : Monkey A Go Go

- 寺内タケシとブルー・ジーンズ(1965) : レッツゴー・ブルー・ジーンズ
- Takeshi Terauchi & His Blue Jeans (1966) : Beat Beat Beat!!! Vol.4加山雄三 – 世界のどこかで
- Takeshi Terauchi & His Blue Jeans (1966) : Blue Jeans in Hawaii
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Shochoji Uchibushi
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : The world is waiting for Terry
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Let's go fate
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1967) : Bunnys Golden Album
- Takeshi Terauchi & The Bunnys (1968) : Bunnys Golden Concert
- Takeshi Terauchi (1969) : Takeshi Terauchi All about electric guitar
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1969) : Let's go blue jeans
- Takeshi Terauchi & The Blue Jeans (1969) : Complete collection of electric folk songs

Takeshi Terauchi And His Blue Jeans:

- *ilk dönem 1962 Rockabilly Band kadrosu:Takeshi Terauchi, Hachiro Suzuki, Naoaki Hori, Kunimitsu Fuyume, Osamu Arima, Masayuki Hori
- *1964 yılı Surf Beat GS kadrosu: Takeshi Terauchi, Kunihiko Kase, Masami Ichikawa, Shiro Ishibashi, Fumio Kudo, Hachiro Suzuki
- * 1967 GS dönemi kadrosu : George Tagawa, Kazuo Okamoto, Hiroshi Nishimura, Isao Asakura, Izumi Wada, Ryuji Hoshi

04 Inoue Munetaka and Shrap Five

いのうえむねたかとシャープファイブ

Asıl adı Japoncadan tam tercümesi ile Munetaka Inoue and His Sharp Five olan grup, 1961 yılında steel gitarcı Yoshiro Aizawa (sonradan bilinen adıyla Aizawa ShigeruTadashi) bir rockabilly coutry grubu olan Western Caravan'ı dağıtmasıyla, davulcu Sharp Munetaka Inoue (1938-), bass gitarist Isao Akiyama (1939-), ve klavyeci Nori Furuya (1940-)'nın katılımıyla kurulmuştur. Grup zaman içinde tarz değiştirmiş ve enstrümental bir easy listening, jazz, lounge grubuna evrilmiştir. 1963 yılının mart ayında Asako Okada'nın Western Caravan ekibine dahil olmasıyla The Sharp Hawks vokal grubunun ardında önceleri "Sharp Hawks And Its Group" adıyla çalmaya başlamışlardır. Sharp Hawks ile birlikte uzun süre çalan grup, bu dönemde olağanüstü çalma teknikleri ile popüler oldu ve jazz kafelerde ve diğer mekanlarda "Sharp Five" enstrümantal grubu olarak da sahne almaya başladı. Tokyo'nun eğlence merkezi Ikebukuro'da Music Cafe Drum'da sahne almaya başlamışlardır. Blue Fire grubundan ayrılan Nobuhiro Mine'in (ünlü jazz şarkıcısı Dick Mine'in oğlu) da gruba lead gitarist olarak katılımıyla son şeklini almıştır. Grup 1965 yılında Munetaka Inoue And Sharp Five adını alsa da, başka sanatçıların plak kayıtlarında backing band olarak bazense The Sharp Hawks'ın ardında çalmışlar ya da The Sharp Five adıyla da kayıtlar yayınladıkları olmuştur. (Yoshio Kimoto and Sharp Hawks, Alson Hadebe and The Sharp Five, Bibari Maeda and Munetaka Inoue and Sharp Five, Yoshio Kimoto & Munetaka Inoue and Sharp Five ... gibi).

Sharp 5 grubu davulcuları Munetaka Inoue'in adıyla anılmaktadır

1938 Kojimachi, Tokyo doğumlu olan Munetaka Inoue'nin ailesi 1940'lı yıllarda Kojimachi, Tokyo'daki ünlülerin uğrak yeri olan "Tahotei" restoranının sahibidirler. Restoran dönemin Tokyo'sunun batılı anlamda hizmet veren önemli mekanlarından biridir, fakat iflas nedeniyle savaş sonrasında restoranta ABD ordusu tarafından el konulur. Munetaka Inoue önce Waseda yüksek okulunu yarım

birakmış ardından da Kenzo Akiyama'dan davul dersleri almış ve jazz davulcusu olarak küçük kulüplerde sahne almaya başlamıştır. 1954 yılında 16 yaşındayken dahil olduğu "Tokyo Jive Orchestra" ile müzik yaşantısı şekillenir. Dönemin Japonya müzik ortamında harika tekniği ve yeteneği sayesinde daha genç yaşta bilinen bir davulcuya dönüştü. Döneminde batıda da çokça rastlanan davulcunun adıyla grubun anılmasının da bunda etkisi olmuştur. 1945 Tokyo doğumlu olan Nobuhiro Mine, 1961 yılında Misaaki Hirao'nun "Boyfriend" grubu ile müziğe başlamıştı. Nobuhiro Mine'in da gitarist olarak 1964 yılında kadroya katılmasıyla Munetaka Inoue and His Sharp Five nihai şeklini almıştır. Nobuhiro Mine, ileriki yıllarda inanılmaz eleki gitar teknikleri ve hızıyla Japonya'da "Tanrının eli" lakabını alacaktır. Munetaka Inoue and His Sharp Five, şeytani egzotik gitar riffleri ve Ventures esintili fuzz wahwah tonları ile döneminin eleki grupları arasında müzikal kalite olarak galip sıyrılmaktadır. 1964 Nisan ayında "The Surfing Tournament" 1200 kişilik bir salonda (Shinjuku Koma Underground Theater) çalarlar. 1964 Ağustos ayında "Dance Surfing Contest" dahilinde Hayama Marina'da sahne alırlar. Aynı yılın Eylül ayında ise "World Surfing Parade"de Korakuen Buz Pistinde çalarlar.

Sharp 5 grubu "Grand Hit Parade Vol. 3" albüm kayıtlarında

Sharp Five, 23 Haziran 1965'de Japonya'da televizyonda o dönemde çok popüler olan elektrik gitar yarışmalarından biri olan ve Fuji Tv'de yayınlanan 勝ち抜きエレキ合戦 "Knockout electric battle" "Nakavt Elektrik Savaşı" yarışmasının daimi fon grubu olarak tüm Japonya'da büyük ün kazanır ve programın tema müziği de onlara aittir. Bu program sayesinde Munetaka Inoue and His Sharp Five, Japonya'da Eleki patlamasında itici bir güç olarak var olacaktır. Yapılan bir röportaj sırasında Asahi Maeda, bu televizyon programının "Eleki patlamasının merkezi olduğunu" hatırlatır. 1965 Temmuz ayında Victor Electric Guitar Amp'in düzenlediği "Electric & Swim Grand Competition" headliner olarak sahne alırlar. Ağustos ayında Amerika'lı ünlü surf grubu The Surfaris Japonya'ya turneye gelir ve Munetaka Inoue and Sharp Five turnede açılış grubu olarak sahne alır. Yine Aynı ay içerisinde TV TOKYO yayınladığı "Electric Tournament Show"da performans sergileyeceklerdir.

1 Eylül 1965'de yayınlanan ünlü ses sanatçısı Yachiyo Chiyokawa'nın (şimdiki adıyla Kaori Senda) "The End of the Flow" single'ında backing band olarak çalmışlardır. 10 Aralık 1965 tarihinde yayınlanan Yoshio Kimoto'nun "Don't Cry" teklisinin kayıtlarında yer almışlar; bass gitarist Isao Akiyama ise şarkının düzenlemecisi olmuştur. Aynı yılın Eylül ayında King Records tarafından split Lp olarak yayınlanan "Grand Hit Parade Vol. 3" plağında, A yüzünde "Jackey Yoshikawa ve Blue Comets" grubu

ve B yüzünde "Munetaka Inoue and Sharp Five" adıyla yer aldılar. Aynı yıl 20 Kasım'da King Records grubun ilk albümü "For Nice Guy!"ı yayınladı. The Sharp Hawks ile birlikte ilk plakları ise 1 Eylül 1966'da yayınlanan tekli "Tsukiteide" olacaktır. Plak kapağı ayrıca "Sharp Hawks Munetaka Inoue And Sharp Five" ibaresini de taşımaktadır. Aynı ay "Golden Guitar" tekli yayınlanır. Plakın B yüzü ise Tchaikovsky'nin "Nagisa no Otome" yani enstrümental Swan Lake yorumudur. Golden guitar şarkısı Japonya dışında başka müzik grupları tarafından en çok yorumlanacak olan eleki bestesi olacaktır. Nobuhiro Mine, Takeshi Terauchi ve Yuza Kayama gibi Eleki dönemi gitar kahramanlarından biri olmuştur. O yıl grup kullandıkları gitarlarda oldukça büyük bir değişiklik yaparak o güne kadar Fender markasını bırakarak Japonya'nın önemli gitar üreticilerinden Guyatone'u tercih etmeye başlarlar. "Guyatone Sharp Five Show" turnesi de Guyatone Music Center'in sponsorluğunda gerçekleştirilir. O dönemde grubun kadrosu gitarda Asahi Maeda, bass gitarda Isao Akiyama, lead gitarda Nobuhiro Mine, klavyede Nori Furuya, and davulda Munetaka Inoue'dur. Haziran 1967'de Guyatone gitarları grubun adını taşıyan "Sharp Five model" (GUYATONE LG-350T) gitarını piyasaya sürecektir.

Guyatone 1967 yılı Sharp Five LG-1200 Sharp Five'in gitaristi Nobuhiro Mine ile birlikte geliştirilen Mine, 1967'de piyasaya sürüldü ve büyük bir popülerlik kazandı ve asanelektrik asilzade, birçok konser ve TV programı desteği kazandı. Grubun bu dönemden sonra kullanmaya devam ettiği elektrik gitar olarak son derece popüler oldu. Ayrıca bu model, Japonya'da üretilen ilk imza modeli (signature guitar) olarak da ünlenmiştir ve aynı zamanda yerli orijinal modellerin tescilli modellerinden biridir.

Aralık ayında King Records'tan Nippon Columbia'ya transfer olacaklar ve böylece "Come on", "Distant Nagisa", "Let's go back to" kısa çalarlarını kaydettikleri The Sharp Hawks grubu ile olan anlaşmaları bitecek bir daha bu ismin ardında çılmayacaklardır. Nippon Columbia'dan ilk yayınlanan single, Bibari Maeda'nın vokal yaptığı ve albüm kartonetinde grubun adının Munetaka Inoue & His Sharp Five olarak belirtildiği "Futari no Hamabe" "Two Peaches"dır. Haziran 1967 tarihinde çıkan dönemin Japonya'sının en önemli müzik aktüalite dergisi "週刊明星" "Weekly Myojo" yılın en iyi eleki gruplarını listelerken Munetaka Inoue and His Sharp Five birinci sırada yer alacaktır. Munetaka Inoue and His Sharp Five, 1968 yılına kadar çok sayıda albüm ve kısaçalar yayınlamıştır, çoğunlukla bu kayıtlar easy listening, enstrümental besteler ya da başka ses sanatçılara eşlik ettikleri rocknroll,

garage ve beat tarzı çalışmalarıdır. Bazı enstrümentaller surf rock sound'dun da olsa asıl eleki surf tutkunlarının başyapıtlarından biri olacak "Haru no umi" (Spring Sea) albümü olacaktır. Albüm elektrik

Sharp Five grubu Eleki Buumu! Dönemin en üretken topluluğudur

gitarın ve Japon pentatonik skalası üzerine yapılmış 10 eleki surf bestesini içermektedir. Şarkıların kompozisyonları ve inanılmaz kendine has çalım teknikleri özellikle surf tutkunları için bulunmaz bir lezzet sunmaktadır. "Chidori no Kyoku" ve "Koshitenraku" albümün peak yaptığı noktalar. Albüm grubun şaşırtıcı başyapıtı olarak tarihe geçmiştir ve hem altın altın plak ödülü hem de altın plak hit şarkı ödülü kazanmıştır. Albüm yılın Oricon chart listesinde de bir numaraya oturmuştur. Grup Nippon Columbia ile çalıştığı dönem boyunca 109 instrümental şarkı ve 11 sözlü şarkı yapmıştır. Aşağıdaki liste grubun kendi başına ya da başka sanatçılar ile 60'lar boyunca eleki, surf ve garage tarzlarında yayınladığı çalışmaları kapsamaktadır. Grubun kariyeri 80 ortalarına kadar sürmüş 1994 yılında da reunion yaparak oldukça kabarık bir diskografi ile yollarına devam etmişlerdir.

Kısa Çalarlar:

- Yachiyo Chiyokawa & Munetaka Inoue and Sharp Five (1965) : 流れの果てに/ファイブ」名義
- Yoshio Kimoto & Munetaka Inoue and Sharp Five (1965) : だから泣かないで/涙のギタ
- Sharp Hawks Munetaka Inoue and Sharp Five (1966) : ついておいで/キュン!キュン!キュン!
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1966) : ゴールデン・ギター/渚の乙女
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1966) : 追憶/ドライヴィング
- Sharp Hawks Munetaka Inoue and Sharp Five (1966) : 遠い渚/いつものところで
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : 若い夜 (作詞/愛の土曜日
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : 白い雲の彼方に/遠い海よ
- Sharp Hawks Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : 海へかえろう/星のカーニヴァル
- Sharp Hawks Munetaka Inoue and Sharp Five (1967): レット・ミー・ゴー!/ロンリー・ラヴ
- Bibari Maeda Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : ふたりの浜辺 Twilight Beach/愛のカデン Chasing For The Memories
- Sharp Hawks Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : オーケイ!/プ・ファイヴ」
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : 旅がらすロック Strenger Rock/恋路 My Secret Heart
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1967) : 網走子守唄 A Lullaby Of Abashiri/夏に消えた恋 The Shortest Love
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1968) : 哀愁の六本木 Roppongi Elegy/孤独な少女 Lonesome Girl
- Munetaka Inoue and Sharp Five (1969) : 海の想い出 As The Summer Day Is Gone/明日を信じて I Have A Hope To Tomorrow

Uzun Çalarlar:

- Grand Hit Parade Vol. 3 (1965) – (Jackey Yoshikawa and Blue Comets ile split albüm)
- For Nice Guy! (1965)
- Paradise a Go Go (1966)
- Strum the Beatles (1966)
- Young guitar (1966)
- The Sidewinder (1966)
- Come on with the second collection of young guitars (1966)
- Young Guitar Vol. 3 Beyond the White Clouds (1967)
- Sharp Five Go Go Japanese Pop Golden Hit (1967)
- Go! Go! Sharp Hawks! (1968)
- Sharp Five Screen Go Go (1968)
- Sharp Five Spring Sea (1968)
- Rock Around the Clock (1969)
- Iki na Uwasa A PRETTY RUMOR Jun Hashimoto / Kyohei Tsutsumi Golden Album (1969)
- Sharp Five Classical Sensation Four Seasons-Sword Dance (1969)
- Sharp Five Go Go Vol. 2 Pops Golden Hits (1969)

Sharp Five grup üyeleri:

- Munetaka Inoue (1963-1980) - Davul
- Nori Furuya (1963-1974) - Piano Org
- Nobuhiro Mine (1964-1974) - Lead Gitar
- Hidemi Yamauchi (1967-1977) - Ritim Gitar
- Jun Nishijima (1969-1980) – Bass Gitar
- Shigemasa Jinno (1972-1980) - Vokal
- Koji Amano (1974-1980) - Lead Gitar
- Masakazu Kobayashi (1974-1980) - Davul
- Isao Akiyama (1963-1967) – Bass Gitar
- Asahi Maeda (1965--1967) - Ritim Gitar
- Masaaki Ito (1967-1969) – Bass Gitar
- Michio Hoyama - Lead Gitar
- Hiroshi Takehara - Bass Gitar
- Osamu Murata - Keyboard

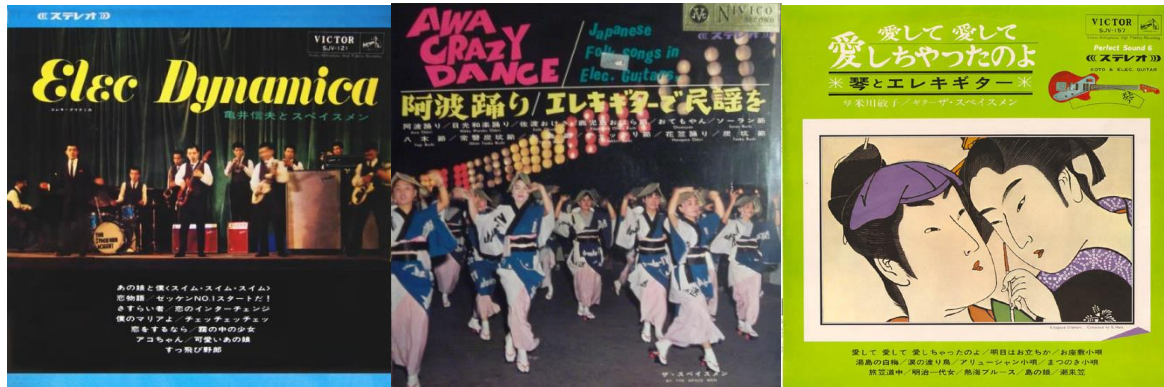
05 Nobuo Kamei and The Spacemen

亀井信夫とスペースメン

The Spacemen

スペースメン

Nobuo Kamei and Space Men, The Sharp Five'in atası Western Caravan'dan 原田良一 (Ryouichi Harada / Ryoichi Harada) ve The Swing West grubundan 平野忠宏 (Tadahiro Hirano) tarafından kuruldu. Nobuo Kamei and Space Men, 60'lar Japon eleki sahnesinin en az övgü alan, hakkında çok da fazla yazılıp çizilmeyen ama belki de en özgün gruplarından biridir. Müzikte hafif jazz soslu dokunuşları diğer eleki müzisyenlerine göre daha ağır basmaktadır. Japon pentatonik gamı bazense atonal ezgilerle çılgın kompozisyonları iç içe barındıran müzikleri ile birbirinden ilginç albümler yayınlamışlardır. Uzun yıllar Kawasaki, Kanagawa'daki en önemli klüplerden "Florida" da sahne aldılar. Orijinal kadrosu Gitar - 亀井信夫 (Nobuo Kamei), Lead Gitar - 田代久勝 (Hisakatsu Tashiro), Ritim Gitar - 稲毛富士夫 (Fujio Inage), Bass Gitar - 原田良一 (Ryouichi Harada / Ryoichi Harada), Elektrik Bass - 平野忠宏 (Tadahiro Hirano), Davul - 堀直昭 (Naoki Hori) ve Org, Electone – 池野成秋 (Nariaki Ikeno)dur.

Grubun efsaneleşen Japon geleneksel müziği ve eleki karışımı albümleri

The Spacemen'in müziği özellikle twangy elektrik gitarlar ile electone elektrik piyanonun karşılıklı dialoğuna benzer. Kompozisyonlarda gitarlara klavye temaları ara ara cevaplar vermektedir. Önce 1965 yılının başlarında California surf sounduyla bir albüm yayınladılar bu albüm Hawaii ezgilerinin hakim olduğu bir eleki albümdür "The Spacemen – Hawaiian Surf Guitar" dönemin Hawaii egzotik fırtınasını yakalamak istemiş hızla kaydedilmiş ve grubun teknik yeteneğini ve gitarist Nobuo Kamei'nin dehasını pek de yansıtmayan bir albümdür. Ama "Hawaiian Surf Guitar" albümünün aksine yine 1965 tarihli Awa Crazy Dance / Japanese Folks Songs In Elec.Guitars = 阿波踊り / エレキギターで民謡を albümleri tüm diskografileri içerisinde en özgün sayacağımız çalışmaları olmakla kalmaz Eleki patlamasının da en yüksek noktalarından biri olarak kabul edilir. Albüm geleneksel Japon müziğinin surf ve jazz gitarı ile harmanlanmasını başarı ile yapabilen ender albümlerdendir. Bu albümün başarısını yine aynı yıl yayınlanan "Elec Dynamica" albümleri; "That Daughter And I (Swim Swim Swim)", "If You Fall In Love", "Ako Chang" ve "It Is The One Wandering" gibi şarkılarla oldukça başarılı olmuştur.

Nobuo Kamei and Space Men grubu 60'lar boyunca çok sık albüm yayınlamış bazen bir sene de 7 albüm yayınladıkları bile olmuştur. Dönemin Eleki patlaması plak şirketlerinin gruptan hızlı üretimde bulunmalarını istememektedir. Yine 1965 tarihli 愛して愛して愛しちゃったのよ (琴とエレキギター) albümleri ile geleneksel Japon folk tınıları ile eleki soundunu birleştirirler. Aynı yıl plak şirketinin teşvikiyle 2 albüm daha yayınladılar; Viva Elec. Guitar = エレキ・ギター一万才 ve Hit Melody of Elec. Guitar bu iki albüm kolaya kaçan hızlı üretimin hakim olduğu ama eleki sound'unun yine de harika örneklerini içinde barındırır. Grubun otomatikçe dönen üretimine iyi örneklerdir.

Grup çok başarılı abümlerinin yanında birçok sayıda hızlı tüketilir albümü de kaydetmiştir

1966 yılında ise eleki hayranlarının olmazsa olmazı "Elec Dynamica Vol. 2" yayınlandı. Albüm o güne kadar yayınladıkları albümler arasında gerek besteler gerekse kayıt standartlarını üst seviyeye taşıyordu. Aynı yıl peşi sıra "Young Dance Party 1966", "エレキで盆踊り" ve "Cherry Viewing A Go! Go!" albümlerini yayınladılar. 1967 tarihli エレキが踊る 日本の民謡 albümü grubun yavaş yavaş ayrışmaya başladığı ve eleki patlamasının da sonlarına gelmektedir. Aslında albümlerin içeriklerinden bunu anlamak her ne kadar anlamak mümkün olmasa da grupta Florida Club günlerinde gitar çalmış Masahiro Watanabe'nin bir röportajda aktardığı üzere bu albümler 3 farklı kadro ile kaydedilmişlerdir. "Nobuo Kamei and Space Men", "Hisatsu Tashiro and Space Men", and "The Space Men" gibi 3 ayrı gruptan bahsetmek yerinde olacaktır. Masahiro Watanabe Florida Clup'taki performanslarında grubun 3 gitar, 1 bass gitar, bir davul, bir piano ve 4 üflemeli ile çaldıklarını bazı küçük klüpler içinse Space Men Jr. diye daha az müzisyenin olduğu bir versiyon hazırladıklarını anlatır. 1968 gibi grup üyeleri zaten çalmakta oldukları başka projelere yöneldiler ve grup da böylece bir sis perdesi içinde dağıldı.

Grubun Florida Clup'taki performanslarındaki kalabalık kadrosu

Kısa Çalarlar:

- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : エレキ・ギター ベスト 4 = Best 4
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Hawaiian Surf Guitar
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Hit Melody Of Elec. Guitar - A Go Go!!!
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : 米川敏子*, ザ・スペースメン* - 琴とエレキギター 湯島の白
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Soran Fishing Song By The Spacemen
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Elec Dynamica / 青春阿哥哥 = A Go Go
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Elec Dynamica
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : ダイヤモンド・ヘッド

Uzun Çalarlar:

- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Hawaiian Surf Guitar Five
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Elec Dynamica
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Viva Elec. Guitar = エレキ・ギター万才
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Awa Crazy Dance / Japanese Folks Songs In Elec.Guitars = 阿波踊り / エレキギターで民謡を
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : Hit Melody of Elec. Guitar
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1965) : 愛して愛して愛しちゃったのよ (琴とエレキギター)
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1966) : Young Dance Party 1966
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1966) : エレキで盆踊り
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1966) : Elec Dynamica Vol. 2
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1966) : Cherry Viewing A Go! Go!
- Nobuo Kamei and The Spacemen (1967) : エレキが踊る 日本の民謡

06 Buckie Shirakata & His Aloha Hawaiians

バックキー白片とアロハ・ハワイアンズ

Hawaii tarzı surf müziği eleki sound'unun merkezinde olmasa da aynı dönem ve aynı atmosferi oluşturan başka bir element gibidir. Buckie Shirakata (1912-1994) nın ebeveynleri Japonya'dan göçmen olarak Hawaii'ye gelmişlerdi. Shirakata Honolulu'da doğup büyümüştür. Gençliğinde Honolulu Symphony Orchestra'ya katıldı ve 1930'ların başında Japonya'ya yerleşmiştir. 1933 yılında "Akaka Falls" and "Hui E" şarkılarını kaydetti. Buckie Shirakata , Japonya'ya tahta kasalı steel gitar, steel bar (dizüstü çalınan bir gitar türü) ve A Major akorlamayı tanıtan kişidir. Japonya'ya gelirken yanında getirdiği Rickenbacker El Frypan gitarı ve amfisi Japonya için o dönemde bir ilktir. Üniversiteden mezun olduktan sonra Japonya'da evlendi ve tüm arzusu olan gelen Hawaii müziğini çalmaya başladı. 1939'de "Under the Bamboo Bridge " ve " Hula Heaven " şarkıları yayınlandı. Grubu Buckie Shirakata ve Aloha Hawaiians'ı 1945 yılında kurdu ve grubuyla kaydettiği 200'den fazla albüm yayınlanmıştır. Buckie Shirakata ve Aloha Hawaiians, dönemin belki de en üretken ekiplerinden biridir. Gelmiş geçmiş en iyi steel gitarist olarak tanınan Buckie, steel gitar çalmayı da Hawaii'li ustası Sol Ho'opi'den öğrenmişti kayıtlarında öne çıkan ukulele melodileri çalardı. İkinci dünya savaşının ortalarından itibaren Hawaii müziği Japonya'da yasaklanacaktır. Kendisi nisei, yani Japonya dışında doğmuş bir Japondur. Nisei'ler savaş sırasında japon toplumu tarafından pek de kabul görmeyecekler ve ghetto yaşantısına itileceklerdi. Özellikle 1943 yılında batılı müzik Japonya'da tamamen yasaklandığında Buckie Shirakata için uzun süren bir bekleyiş olacaktır. Buckie Shirakata savaştan hemen sonra bazı kendi yetiştirdiği öğrenciler ile Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians'ı tekrar kuracaktır. Jazz ve Hawaii steel gitar tekniğini kaynaştıracak ve Japonya'da bir okula dönüşüp çok sayıda öğrenci yetiştirecektir. 1959'da "Tropical Night" yayınlanacak ve hit olacaktır.

Buckie Shirakata ve Aloha Hawaiians'ın ilk kadrosu

Buckie Shirakata ve Aloha Hawaiians savaş sonrası yıllarda sahne alırken

Japonya Buckie'nin emekleri sayesinde zamanla Hawai'den sonra uku lele müziği için ikinci bir yuva olur. İkinci dünya savaşı sonrası dönemde 1950'ler boyunca Japonya'da çalmış olan 4500 Hawaii grubu tespit edilmiştir. Talebi karşılamak için Toshiba, uku lele üretmeye başlamıştır. 1957 yılında ünlü japon gramophone üreticisi Kiwaya da uku lele üretmeye başlar.

Kısa Çalarlar:

- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1949) : Kusatsu Melody / Ariran
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1949) : Hawaiian Guiter
- Betty Inada with Buckie Shirakata & His Aloha Hawaiians (1950) : Sioux City Sue / Malihini Merry
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1957) : バッキー白片とアロハ・ハワイアンズ 第二集
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1959) : 珊瑚礁の彼方
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1960) : The Executioner
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1960) : マンボ・ジングル・ベル / 蛍の光
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1964) : ジングル・ベル = Jingle Bells / ホワイト・クリスマス = White X'ma
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1964) : バッキー白片とアロハ・ハワイアンズ* - 俺はお前に弱いんだ = Orewa Omaeni Yowainda
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1968) : 恋のしずく
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1968) : Blue Hawaii / Hawaiian Paradise / On A Little Bamboo Bridge / Aloha Oe
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1969) : 南国の夜 = On A Tropic Night / 珊瑚礁の彼方 = Beyond The Reef

Uzun Çalarlar:

- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1957) : ブルー・ハワイ = Blue Hawaii
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1960) : 南国の夜
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1960) : Stereo Latin Album
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1962) : Stereo Hawaiian
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1962) : Stereo Hawaiian (Vol. 2)
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1963) : Hawaiian All Hit Album = ハワイアン・オール・ヒット・アルバム
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1963) : バッキー白片の 古賀メロディー・アルバム
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1964) : 日本の抒情
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1964) : 南海の詩情 = Poetry In South Pacific
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1966) : Hawaiian = ハワイアン全集* 南海の楽園
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1968) : Hawaiian = ハワイ音楽のすべて
- Buckie Shirakata And Aloha Hawaiians (1969) : Hawaiian Hula

07 Emy Jackson & The Smashmen

バックキー白片とアロハ・ハワイアンズ

Emy Jackson (エミー・ジャクソン) Emy Eaton olarak 1945 yılında İngiltere, Essex'de doğdu. Ailesinin ona koyduğu Japonca isim Emi Fukatsu'dur ve babasının dedesi İngiliz asıllıydı. Yokohama'da bir genç olarak Japonca'yı çok iyi okuyamasa da, hem İngilizce hem de Japonca konuşabiliyordu. Emy, 18 yaşında Yokohama Catholic Okulundan mezun oldu. Ünlü Japon müzik yazarı ve radyocu Reiko Yukawa onu keşfetti bu sayede 1963 yılında Radio Kanto'daki Good Hit Parade programında gençlik DJ'i olarak işe başladı. Program yapımcısı Emy'e bir şarkı söylemesini teklif eder ve Nisan 1965'de ilk single'ı "Crying In A Storm" Nippon Columbia (CBS label) tarafından piyasaya sürülür. Jackson yabancı bir sanatçı olarak anons edilmişti. Emy'nin arkasında dönemin iyi müzisyenlerinde oluşturulmuş, gerçekte var olmayan hayalet bir grup The Smashmen çalışıyordu. Emy, "Crying in a Storm" da (涙の太陽) güçlü bir sese sahip olduğunu ispatlamıştır. The Smashmen şarkının kayıdında sert davul numaraları ve eleki surf tarzı gitarları kullanmıştı ve bu da şarkının listelerde yükselmesini sağlamıştır. Lakin Nippon Columbia o dönemki Batılı Müzik Yöneticisi Mr. Hide Kaneko, The Smashmen grubunun aslında plak şirketinin o dönem anlaşmalı geri dördüsü The Blue Comets grubu olduğunu ileri sürmektedir.

Emy Jackson Japonya müzik tarihinde bir eleki patlaması projesi olarak çok başarılı olmuştur

Columbia, İngilizce şarkı söylediği için, Emy'nin yabancı sanatçılar için bir etiket olan CBS firması üzerinden kayıtlarını yayınladı. Batıdaki müzik dükkanlarında "İthal" müzik olarak satılan 7"leri onun Japonca şarkı söyleyen bir pop sanatçısı sanılmasına neden oldu. Ancak birçok Japon gencin Japonca şarkı söylemesine de cesaret vermiştir. "Crying in a Storm" Temmuz 65'te Music Life'in yabancı yayınlar listesinde 4. sıraya (ミュージック・ライフ外国盤ランキング) ve 18 Ekim'de Turn Table Top 50'de 6. sıraya yükseldi. "Tokyo'daki en çok satan plak" oldu ve

yabancı hit single listesinde 12 (Haziran), 4 (Temmuz) ve 5 (Ağustos) sıralamasında yer aldı. Listenin bir numaraları Ventures'ın "Caravan" ve "Slaughter on Onth Avenue" idi.

Emy'nin vokal koçu Yasutoshi Nakajima şarkıların kompozisyonlarını ve düzenlemelerini de yapıyordu. Şarkının sözlerini Reiko Yukawa yazmıştı. Reiko Yukawa onunla gerçekleştirilen bir röportaj sırasında, plak şirketinden arandığını o dönem besteci ve şarkı sözü yazarlarının plak şirketlerine bağlı olarak çalıştıklarını. İngilizce bir şarkı yazması istendiğini, "Crying In A Storm" şarkısını 20 dakika içinde 2000 Japon Yeni karşılığında yazdığını plağa da şarkı sözü yazarı olarak "Hot Rivers" adının yazıldığını söylemiştir. "Crying In A Storm", eleki patlamasının tam ortasında yayınlandığında tremololu gitarları ve eleki gitar klişeleri olan taramalarla kısa sürede büyük başarı elde etti. Oldukça hesaplı kaydedilmiş bir şarkıdır, Emy'nin katardığı senayoya göre "10 gitarist arasında seçme yapılmış ve geri vokaller Filipinli bir doo-woop vokal grubuyla kaydedilmiştir". Emy Jackson'ın müzik kariyeri kısa sürdü. 1965 ile 1966 arasında emekli olmadan önce 8 single çıkardı. Diğer liste başarsı elde eden şarkıları "Don't Break My Heart", "I Gave All My Love To You", "Pretend", "Namida No Go Go" ve "Little White Clouds That Cried" dir. 1984'den itibaren sahneler dönen Emy günümüzde de konserler vermektedir. Emy hayatının unutulmaz anlarından biri olarak "The Ventures'la birlikte Kyoto'da sahne almıştım." diye cevaplıyor.

Emy Jackson Japonya'da listelerde kısa sürede büyük başarı elde etmiştir

Kısa Çalarlar:

- Emy Jackson & The Smashmen (1965) : Crying in a Storm
- Emy Jackson & The Smashmen (1965) : Dreaming My Boy
- Emy Jackson & The Smashmen (1965) : Blue Christmas
- Emy Jackson & The Smashmen (1966) : Go Go of tears
- Emy Jackson & The Smashmen (1966) : Pretend
- Emy Jackson & The Smashmen (1966) : A lot of tears
- Emy Jackson & The Smashmen (1966) : Koi no Angel Fish
- Emy Jackson & The Smashmen (1966) : Angel's mischief

08 Danny lida & Paradise King

Dunny Lida & Paradise King

ダニー飯田とパラダイス キング

1956 yılında kurulan "Danny Lida And Paradise King" grubu Japonya'da kısaca "Parakin" olarak anılır. Grub adını steel gitarist, söz yazarı, şarkıcı ve Hirohisa Lida (飯田 紘久)'dır. Danny Lida, Donny Lida ya da Dunny Lida lakabıyla anılır. Önceleri Setsuo Ohashi and Honey Islanders grubunun üyesiiken, 1955'te Hawai müzik kombosu "Paradise Harmony"yi kurdu; 1958'de ise grup olarak rock'n'roll'a geçtiler ve adlarını önce "Danny lida and Paradise King" daha sonra da "Paradise Kings" olarak değiştirdiler. Yakushi pop ya da İngilizce pop şarkılarının Japonca coverları olarak çevrilmiş pop tarzında çalışmaları popülaritesini arttırmada etkili oldular. California Surf patlamasını takiben Surf Rock besteler yapmaya başladılar ve uluslararası alanda pek tanınmasalar da Eleki akımının Japonya'da önemli isimlerinden oldular. Önceleri vokalde Hiroshi Suwon ve Susumu Ishikawa beraberken, 1957'de Suwon'un gruptan ayrılmasının ardından, ünlü Japon aktör ve ses sanatçısı Kyu Sakamoto grupta vokal yapmaya başlar. Böylece Danny'nin okul arkadaşı olan Sakamoto, Danny Lida And Paradise King sahne hayatına başlamış fakat bir süre sonra solo kariyeri için gruptan ayrılmıştır grubun vokalisti daha sonra Susumu Ishikawa olmuştur. Grupta ayrıca zaman için de Jerry Fujio ve ünlü aktrist Yumiko Kokonoe'de vokal olarak yer almışlardır. Önceleri küçük klüpler ve Amerikan üslerinde sahne alan grup, ilk yorumları "Alamo" ve "Ya Mustapha" kırkbelki olarak yayımlandıktan sonra Japon televizyonunda çok kez canlı çalar ve bu performanslar da onları ülke çapında ünlendirir. "Alamo" kısa çalarının kapağında grup yerine o dönemki vokalit Kyu Sakamoto yer almıştır. Ardından "Desert Love Story" ve "Kama Kama Baby" listelerde boy gösterdi.

Danny Lida And Paradise King, çok eleman değişikliği yaşamış kalabalık bir orkestradır

1958 yılında ilki düzenlenen Nikkei Western Carnival'da sahne aldılar. 1959 Yılında ilk uzun çalarları olan " Let's meet in a jukebox" Victor Records tarafından yayınlanır. Albümün başarısı Toshiba Records'a transfer olmalarını sağlar. 1960 yılında "Sad Sixty Years Old" kısacaları yayınlanır ve 100.000 kopya satar. Aynı yıl " Bikini Style Lady / Nice Timing " yayınlanacak ve o da en çok satanlar arasında yer alacaktır. Yönetmen Seijun Suzuki'nin Everything Goes Wrong (1960) filminde oynarlar. 1961 Yılında da yönetmen Kengo Furusawa'ın "Awamori-kun Uridasu" filminde performansları vardır. Susumu Ishikawa'nın da gruptan ayrılması üzerine bu kez Yumiko Kokonoe vokale geçer ve ilk kez grupta birlikte HNK'de 1962 yılbaşı gecesi yayınlanan yarışma programında "Goodbye Joe" şarkısını seslendirir. 1963 Şubat ayında "Sherry" şarkısı bir hit haline gelir.

Grup bugüne kadar 70'e yakın eleman değiştirmiştir

1963 yılında sırasıyla , "Hey Paula","Rhythm of the rain" ve "Surf City" şarkılarını yayınlarlar. 1964 Tokyo Olimpiyatlarının resmi müziği "Tokyo Gorin Ondo" için de aranjörlük yapacaktır. 1968 yılına kadar 80'e yakın şarkı ve 10 tane de albüm yayınlayacaklardır. Aşağıdaki kısa ve uzunçalar listesi grubun eleki patlaması bittikten sonra 1970'lerden itibaren yayınladığı albümleri içermemektedir.

Kısa Çalarlar:

- Danny Lida And Paradise King (1959) : I don't need anything/題名のない歌だけど
- Danny Lida And Paradise King (1960) : Mustafa/Koi no Home Town
- Danny Lida And Paradise King (1960) : Bikini style lady/Nice timing
- Danny Lida And Paradise King (1960) : Far away Alamo/Dream Napolitana
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Desert love story/GI blues
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kyu-chan's Zuntatatta/That's a problem/Boy hunt
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Calendar girl/Sad Ashio
- Danny Lida And Paradise King (1961) : If you walk on the moonlit night/Omboro Train Poppo
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Parakin's Sukusuku/Apache
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Pocket transistor/A cute hen sang
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kyu-chan Ondo/Somewhere someone
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Model girl/16 horn sugar
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kyu-chan's Jingle Bell/Red-nosed reindeer
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kiss on the phone/Walk on boy
- Danny Lida And Paradise King (1962) : Taikomochi Song/Cheer up Jack
- Danny Lida And Paradise King (1962) : See you again with a kiss/Cute teas
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Sherry/Brugin's Venus
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Love is thin/Cute Chikitina
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Tokyo Gorin Ondo/Let's go positive
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Let's walk/Hey Paula
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Let's Go Steady Again/Notte infinita
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Mr.Bass Man/Rhythm of the rain
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Sad kangaroo/Surf City

- Danny Lida And Paradise King (1963) : Kyu-chan's coal mine section/If you can dance all night
- Danny Lida And Paradise King (1964) : Night in Washington/Rory Pop Lips
- Danny Lida And Paradise King (1964) : My marshmallow/Kiss with a heart
- Danny Lida And Paradise King (1964) : Run for your life/Navy blue
- Danny Lida And Paradise King (1964) : The road is eternal/Hippi Hipi Shake
- Danny Lida And Paradise King (1964) : Hello Dolly/Romeo and Juliet
- Danny Lida And Paradise King (1964) : Kyu-chan's Jingle Bell/Red-nosed reindeer
- Danny Lida And Paradise King (1964) : House of the Rising Sun/Seeds my girl
- Danny Lida And Paradise King (1965) : Ever Green Tree/Yuri in the field
- Danny Lida And Paradise King (1965) : Blue lady with red roses/This Diamond Ring
- Danny Lida And Paradise King (1965) : Blue Sixteen/King of the Road
- Danny Lida And Paradise King (1965) : Concrete and clay/Reelin and Rockin
- Danny Lida And Paradise King (1966) : Shin Taam Vieta/Two people dreaming
- Danny Lida And Paradise King (1966) : From a distance/The World Through a Tear
- Danny Lida And Paradise King (1966) : Ocarina of love/Love in the distance
- Danny Lida And Paradise King (1966) : Hidden person/I hate saturday
- Danny Lida And Paradise King (1967) : Starry sky idol/Lily of the valley
- Danny Lida And Paradise King (1967) : Spicy farewell/I like it
- Danny Lida And Paradise King/ Katsuhiko Miki split 7" (1967) : Good luck baby gappa/Big Beast Gappa
- Danny Lida And Paradise King (1967) : Black jacket/A wandering man
- Danny Lida And Paradise King (1968) : Kofu blues/ Take your life
- Danny Lida And Paradise King (1969) : Romantica la Kobe/ Romantica la Kobe

- **Uzun Çalarlar:**

- Danny Lida And Paradise King (1959) : See you in the jukebox
- Danny Lida And Paradise King (1960) : Paradise King sings (I won't cry tonight)
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kyu-chan and Parakin
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kayo-chan sings in paradise
- Danny Lida And Paradise King (1961) : Kyu-chan and Parakin Vol. 2
- Danny Lida And Paradise King (1962) : Kyu-chan and Parakin Vol. 3
- Danny Lida And Paradise King (1962) : Tam, Osamu, and Cupy
- Danny Lida And Paradise King (1962) : Swingin Steel Guitar
- Danny Lida And Paradise King (1962) : Hawaiian Paradise King
- Danny Lida And Paradise King (1963) : Paradise King Hit Parade

09 The Three Funkys

スリーファンキーズ

The Three Funkys, Japonya'da 1960'lar boyunca aktif olmuş bir erkek idol grubudur. Günümüzde de Japonya'da devam eden idol fenomeninin atalarından sayılır. Hayranları tarafından "Srifan" olarak anılır. "Cheating Sue (Sad Love Story)", "Moody River in Tears" ve "I Can't Find Nakanaka" gibi popüler olmuş şarkılarıyla tanınırlar. Grubun kadrosu; lider konumundaki Jun Nagasawa (17 Haziran 1941) gerçek adı Takeshi Nagasawa, Shigeo Tezuka (27 Ocak 1942) ve Masao Hayase (14 Mart 1948)'den oluşmaktadır. Orijinal kadrodan olan Minoru Kamata daha plak anlaşması yapılmadan önce gruptan ayrıldığı için sadece ilk dönem bazı demolarda yer almıştır. Jun Nagasawa , Gentaro Takahashi ve Minoru Kamata Ocak 1960'da o döneme kadar çaldıkları country ve western gruplarından ayrılarak birlikte bir grup kurmaya karar verdiler. Ginza'daki "Tennessee" adındaki jazz kafede birlikte sahne almaya başladılar.

The Three Funkys Japonya'nın bilinen ilk idol gruplarındandır.

Nippon Television Network'ün satış ve pazarlama direktörü onları sahnede izledi ve onları "Three Funkys" adıyla eğlence sektöründe tanıtmayı teklif etti. Bu teklifin kabulünden kısa bir süre sonra da onları Daiichi Productions'a devretti. "Three Funkys", 1961 Şubat ayında ilk kez Roy James ve Miki Irie'nin sunduğu "Let's make a dream" programında canlı performans sergilediler. Kamada, 1961 yazında grubu terk etti kadroya onun yerine Kazushi Takakura katıldı. Aynı ay birlikte Nichigeki Western Carnival'da sahne aldılar. Ocak 1962'de grubun ilk uzunçaları "Three Funky's Hit Parade" Toshiba EMI etiketiyle yayınlandı. Aynı yılın Mart ayında ise grubun ilk single'ı "Desanoyo Twist" yayınlandı. Ağustos ayında Televizyon süper kahraman dizisi "Yaguruma Kennosuke"dan tanınan Shigeo Tezuka gruba katıldı. Grubun diğer üyeleri de zaman içinde birçok tv dizisinde oynayacaklardı. Birçok single ve 4 albüm yayınlayan grup, Şubat 1966 tarihinde dağılmıştır, grubun üyeleri kariyerlerine oyunculuk yaparak devam ettiler. Grup faal olduğu dönemde Singing Meisei (1962), Cool young people (1962), Hai Hi 3 daughters (1963), Young friends Uchira Gion's Maiko Han (1963) ve Kigeki Ekimae Ondo (1964) filmlerinde de yer almıştır.

The Three Funkys grubu üyeleri sinema ve tv kariyerlerine yönelmişlerdir

Kısa Çalarlar:

- The Three Funkys (1962) : Desanoyo Twist / Akaparco's Tomboy
- The Three Funkys (1962) : Diary of tears / \$ 1 silver coin of love
- The Three Funkys (1962) : Steel Guitar and Wine Glass / Koi Express Train (July 1962)
- The Three Funkys (1962) : Cool Mitsukasa / Nakimushi Kaido
- The Three Funkys (1962) : I can't find Nakanaka / I'm alone
- The Three Funkys (1963) : A love letter that doesn't reach my heart / Dance, baby!
- The Three Funkys (1963) : Lover is beyond the sea / Street corner where you want to cool down
- The Three Funkys (1963) : Love / Moyuru Hitomi
- The Three Funkys (1963) : Young Lake/ Youth Tree-lined Road
- The Three Funkys (1963) : I want to go back a long time ago/ Please love me
- The Three Funkys (1963) : Memories of Diana / Young Misora
- The Three Funkys (1963) : Young Lake/ Youth Tree-lined Roa
- The Three Funkys (1963) : Dreamer / I love you a little
- The Three Funkys (1964) : Let's Make Memory / McClintock's Theme
- The Three Funkys (1964) : For tomorrow/ Let's pray for the stars
- The Three Funkys (1964) : Ekimae Ondo / Preparatory School Bruce
- The Three Funkys (1964) : Onboroguruma rush / Highway in the sun
- The Three Funkys (1964) : GTO Buttobase / Do Wah Diddy Diddy
- The Three Funkys (1965) : Buttonda / Three years early
- The Three Funkys (1965) : Karen / Major Dundee March
- The Three Funkys (1965) : On the Beach / Nagisa of Youth
- The Three Funkys (1965) : Ooooo / Big Sun

Uzun Çalarlar:

- The Three Funkys (1962) : Three Funky's Hit Parade
- The Three Funkys (1962) : Three Funky's Hit Parade Vol.2
- The Three Funkys (1963) : Three Funky's Hit Parade Vol.3
- The Three Funkys (1963) : Three Funky's Request Time

10 Jimmy Takeuchi & The Exciters

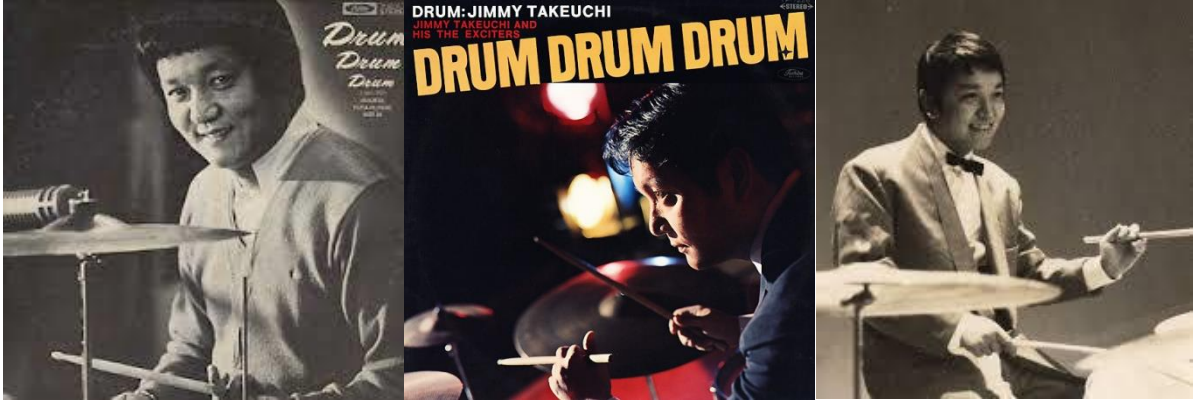
ジミー竹内&エキサイターズ

Jimmy Takeuchi & The Exciters, ünlü davulcu Jimmy Takeuchi'nin easy listening, jazz, bossanova ve eleki projesidir. Gerçek adı 竹内和三郎 Takeuchi Wasaburō'dur ve Tokyo 29 Temmuz 1930 doğumludur. Takeuchi, daha henüz 13 yaşındayken, savaşın tam ortasında 1943 yılında Tokyo City Brass Band Gençlik Grubundan davulcu sertifikası alarak mezun olur. Bandoda marş çalmak için eğitim almış olan bir gençlik lideridir. 1945'te savaşın bittiği ilk sene Jimmy ilk kez sahneye çıkar. O sırada Amerikan keşif kuvvetinin kampında davul çalıyordu genelde savaş boyunca yasaklı olan jazz parçalarını icra ederler. Daha sonra bir tanıdığıının önerisiyle "Nobuo Hara ve Sharps & Flats" grubuna katıldı ve ilk kez bir grupta aktif bir davulcu olarak çalmaya başladı.

Çok küçük yaşta davul çalmaya başlayan Jimmy Takeuchi, Japonya'nın savaş sonrası dönemde en önemli davulcularındandır

Shigenori Ohara & Blue Coats, Shoji Suzuki and rhythm ace, Susumu Watanabe and Six Jaws, Yuzuru Sera trio gibi gruplarla jazz cafeler ve klüplerde çalmıştır. 1953 yılında Akasuka'daki Komaki Musical Instrument Store'da satış elemanı olarak çalışmaya başlar. 1956'dan 1958 yılına kadar da Swing Journal All-Stars grubunun bir üyesi olarak Tokyodaki jazz klüplerinde sahne aldı. Müzik olmasa bile dahi inanılmaz düzgün şarkı söyleyebilen The Peanuts vokal duosunu 1957 yılında keşfeden de Jimmy Takeuchi'ydi. O dönemde üyesi olduğu Shin Watanabe and Six Joes grubuyla Ekim 1957'de bir gün Nagoya'da "Fernandez" adlı gece kulübünde çaldıkları bir gün, Jimmy Takeuchi "Farewell Jamaica" ve "Miami Beach Rhumba"yı çıplak sesle söyleyen ikiz kız kardeşleri farketti. İkili henüz lisenin ikinci yılındaydı ve yarı zamanlı olarak "Fernandez" klüpte şarkı söylüyorlardı. O sıralar vokal ikilileri Japonya'da çok popüler olmuştu. 1958 yılında Watanabe production'ın sahibi Susumu Watanabe ile

Jimmy Takeuchi, Drum Drum Drum albüm serisi Japonay dışında da başarılı olmuştur

görüßenJimmy “The Peanuts” vokal ikilisinin ilk albümünün King Records tarafından yayınlanmasını sağlar. 1960’lar bıyunca The Peanuts, Mieko Hirota, Yukari Ito, Hatsumi Shibata gibi starların arkasında bilinmeyen bir güç olarak yer alır. 1960’ların başında pianist “Kazuo Yashiro 's trio” grubunda Masanaga Harada ile birlikte çaldı. 1968 Yılıının başlarında Jimmy Takeuchi & His Exciters grubunu kurdu. Jimmy Takeuchi & His Exciters, “Drum Drum Drum” adı altında bir albüm serisi yayınlamaya başladı ve grup bu seri ile de dünya çapında üne kavuştu. Jimmy Takeuchi bu serilerde The Ventures’un “Walk Don't Run” gibi birçok surf klasiğini yeni düzenlemelerle yorumlamıştır. Swing jazz, Modern jazz ve easy listening soundlarında albümler yayınlamaya devam etmiş, eleki buumu döneminde sound olarak belki de en sert denemelerini gerçekleştirmiştir. Jimmy Takeuchi , savaş sonrası Japon jazz davulunun öncü isimlerindedir.

Uzun Çalarlar:

- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1966) : Drum Drum Drum
- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1967) : Drum Drum Drum
- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1968) : 恋の季節
- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1968) : 天使の誘惑
- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1968) : 乙女の祈り
- Jimmy Takeuchi & The Exciters (1969) : Drum Drum Drum - Blue Light Yokohama

11 Yuya Uchida

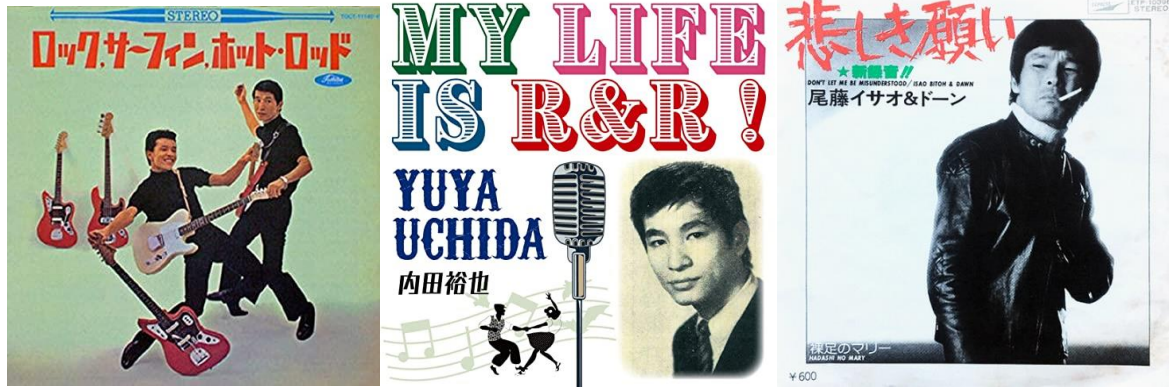
内田 裕也 (Uchida Yūya)

Yuya Uchida, 17 Kasım 1939 tarihinde Nishinomiya, Hyogo'da dünyaya geldi. Gençlik yılları Sakai, Osaka'da geçen müzisyen, Elvis Presley hayranlığı yüzünden 1956 yılında liseyi yarım bıraktı. Önce rockabilly grubu Blue Caps'de vokal yapmaya başladı. 1958 yılında Blue Gene Bop's grubunu kurdu. İlk sahne deneyimini 1959 yılında Nikkei Western Carnival'de yaptı. 1960 yılında Thunderbirds grubunda gitar çalmaya başladı. Daha sonra jazz etkileşimli Red Coasters ile çalıştı. 1962 yılında ünlenmesini sağlayacak Blue Jeans grubuna girdi. Blue Jeans ile 1966 yılına kadar eleki palamasının önemli gruplarından biri olarak yer aldılar. 1966'da Tokyo'ya taşındı ve önce Fannies grubunda ardından da bir jazz cafede tanıştığı The Tigers grubunda vokal yapmaya başladı. 1966 Yılında The Beatles'ın Japonya konserinde açılış grubu olarak sahne aldılar. Eleki döneminin önemli karakterlerinden biri olan Yuya Uchida, 1960'lı yıllar boyunca bir çok gençlik dizisi ve Wonderful villain (1963), Young Electric General (1965), It's crazy, fantasy (1966), Come to my wife (1966) ve Punch guy (1966)... vb bir filmde başrol oynayacaktır

Yuya Uchida, Elvis Presley hayranlığı yüzünden 1956 yılında liseyi yarım bıraktı

1967 yılında Japonya'dan Avrupaya gitmiş ve Avusturya , Almaya , İtalya , İspanya , İngiltere ve Fransa'yı dolaşmıştır. Buralardaki dönemin müzik atmosferini yakından takip eden Yuya, Japonya'ya dönüşünde, eleki patlamasının bittiği dönemde kurduğu The Flowers grubuyla hippie müziğini de adaya getirmiştir. Grup daha sonra Japonya'nın efsanevi gruplarından Flower Travellin' Band'e everilecektir. 1970'li yıllarda Yuya Uchida uyuşturucudan tutuklanan ilk Japon müzisyeni olarak da tarihe geçecektir. Tokyo valilik seçimini 1877 yılında %1 farkla elinden çıkaracaktır. Aşağıdaki listede Yuya Uchida'nın Elek patlaması döneminde yayınlanan kısa ve uzun çalarları sıralanmıştır.

Yuya Uchida, Japonya'nın Eleki patlaması sonrası dönemlerinde de rocknroll yıldızı olmaya devam edecektir

Kısa Çalarlar:

- Yuya Uchida - Lonely Johnny/Young One (ひとりぼっちのジョニー/ヤングワン, 1963)
- Yuya Uchida - Young Heart o Urimono ni/Medal no Jōi (破れたハートを売り物に/メダルジョーイ, 1963)
- Yuya Uchida - Kanashiki Akuma/Cutie Pie (悲しき悪魔/キューティー・パイ, 1963)
- Yuya Uchida - Blue Jean to Kawa Jumper/Gypsy Caravan (ブルージーンと皮ジャンパー/ジプシー・キャラヴァン, 1964)
- Yuya Uchida - Viva Las Vegas/Roll Over Beethoven (ラスベガス万才/ロール・オーバー・ベートーベン, 1964)
- Yuya Uchida - Swim de Ikou/Run Run Run (スイムで行こう/ランランラン, 1965)

Uzun Çalarlar:

- Yuya Uchida - Rock Surfing Hot Rod (ロック・サーフィン・ホット・ロッド, 1964, with Isao Bitoh)
- Yuya Uchida - Let's Go Monkey (レッツ・ゴー・モンキー, 1965, with Isao Bitoh)

12 The Swing West

The Swing Waist

ザ・スウィング・ウエスト

The Swing West ya da Swing Waist, adından da anlaşılacağı üzere Japonya'nın batısında kuruldu. Aslında grubun kökeni 1957 yılında Takeo Hori (gitar) ve Keiichi Teramoto (vokal) kurulan Wagon Masters grubuna dayanmaktaydı ve grup kurulduktan kısa bir süre sonra adlarını The Swing West'e çevirmişlerdi. Kadrosu Yoshiyasu Ueda (gitar), Hirotaka Nishiguchi (davul) Toru Ryase (gitar) Ryuji Iida (bass gitar) Hiroji Yokoyama (Org) Masayuki Yuhara (vokal) oluşmaktadır. Yoshiyasu Ueda'nın gruptan ayrılması üzerine gruba gitarist Takanori Sakamoto dahil oldu. Grup müzik tarzı olarak önceleri rockabilly çalışmalar verse de kısa bir süre sonra eleki patlamasına kulak tıkamayarak sound değiştirdiler. 8 Kasım 1966'da TBS televizyonunda "Young 720" programında sahne aldılar. 1967 yılında Swing West adını bırakarak The Swing Waist adını kullanmaya başladılar. Nisan 1967'de Fuji TV'de yayınlanan "Yaayaayangu sing at the young!" programında canlı performans yaptılar. Victor Records tarafından yayınlanan ilk kısa çalarları 1968 tarihli "Flower guitar/Wait, Cindy " western rockabilly tarzındadır. Plâğın kartonetinde 9 kişilik bir ekip fotosu karşınıza çıkar, plak rockabilly dönemi etkisinde olduğu için 3 kişilik bir vokal grubu tercih edilmiştir. O dönemki üyelerden Masayuki Yuhara ve Jiro Kitamura daha sonra gruptan ayrılıp The Carnabeats grubunu kuracaklardır.

The Swing West, Eleki patlamasının az bilinen ama önemli gruplarındandır

Kısa bir dönem Taro Kiyono ve Hiroshi Moriya için backing band olarak çalışmışlar, ayrıca Hibari Misora ve Yoshiyuki Kono'nun albüm kayıtlarında çalmışlardı. Grubun davulcusu Shochi Tanabe, dönemin bütün jazz cafelerinde çalmış, oldukça tanınan ve yetenekli bir isimdi. Tanabe, The Swing West grubu dağıldıktan sonra ileriki yıllarda Japonya'da efsaneleşecek olan The Spiders grubunu kuracaktır.

The Swing West, grubun rockabilly tarzında müzik yaptığı erken dönemlerinde bir fotoğraf

1968 Eylül ayında yayınlanacak "Koi no Zizabel" kısıcaları, grubun rockabilly'den uzaklaştığının da en iyi göstergesidir. Bu dönemde grubun kadrosu; ana vokal Masayuki Yuhara, Toru Ryose (Aka. Toru Yamamoto) gitar/vokal, Yoshiyasu Ueda bass/vokal, Hirotaka Nishiguchi davul ve Hiroji Yokoyama org şeklindedir. Dönemin birçok surf grubu gibi kış aylarında onlar da kayak ile ilgili bir şarkı olan "Ski stuck to my body" kısıcalarını yayınlacaklar ve Ski Journal magazine için promosyon yapacaklardır. Ekim 1968'de Nippon Television "Laughter Young Pops" ve Fuji TV'de yayınlanan "Let's Go! Young Sounds" programlarında sahne alırlar. 1968 yılının sonlarında "Kimi no Lips"şarkısı inanılmaz fuzz gitarları ile piyasaya çıkar." Daha sonra The Ventures'in de yorumladığı Clive Westlake'in Stop the Music şarkısını uyarlayıp yayınlacaklardır. bunu "Tears of Hitoshizuku" ve "Be My Baby" kısıcalarları izler. Grup kısa süren müzik yaşantısında 10 kısıcalar ve 5 albüm yayınlacaktır. Fakat asla büyük bir hit çıkaramayacak ve bir liste başarıları da olmayacaktır.

The Swing West, kısa süren kariyerinde oldukça verimli olsa da listelerde pek de başarılı olamaz

1969 yılında grup "Seasons in the Sun" ve "Let's Dance" şarkılarını da yorumlayacak fakat yine plak satışlarında herhangi bir ticari başarı elde edemeyecektir ve bu da 1970 yılında dağılmalarına neden olan esas sebep olacaktır.

The Swing West, 1970 yılında dağılacaktır

Dönemi Japonya müzik basınında "Eleki akımının elit grubu!", "Caz kafelerde çalan en popüler grup" gibi övgüler almışlardır. Daha çok eleki patlamasının az bilinen ve albümleri nadir olarak bulunabilen gruplarından biri olmak sıfatıyla anılırlar. Birçok eleştirmene göre B sınıfı bir eleki grubu olarak nitelendirilse de oldukça iyi enstrümentalleri ve balladları olan bir gruptur. Birçok eski Japon geleneksel şarkısını modern balladlara çevirmeleri ile de ünlüdürler. 1969 tarihli The Swing Waist on Stage albümü stüdyoda canlı havası verilerek kaydedilmiş aralara seyirci sesleri konulmuş bir yapımdır.

Kısa Çalarlar:

- The Swing West - Floating Guitar / Waiting Cindy (1966)
- The Swing West - Zizabel in love / I like you (1967)
- The Swing West - Skiing stuck to my body / Konkonkonayuki Good evening (1967)
- The Swing West - Your lips / tears at the end (1968)
- The Swing West - Stop the Music / Pounding Heart (1968)
- The Swing West - Phantom Maiden / Rain Ballad (1968)
- The Swing West - Drops of tears / Nagisa no Maiden (1968)
- The Swing West - Sad Angel / Be My Baby (1969)
- The Swing West - Breeze Ballad / End of Love (1969)
- The Swing West - Let's Dance / Love Poem (1969)
- The Swing West - Solitude / Silver Ballad (1969)

Uzun Çalarlar:

- The Swing West - Collection of Japanese folk songs by John Galabeat Electric (1967)
- The Swing West - Go Go (1968)
- The Swing West - Go-Go Promotion Book (1968)
- The Swing West - Steppin a Go Go (1968)
- The Swing West - The Swing Waist on Stage (1969)

13 491

Four Nine Ace/Four Nine Ase

ー・ナイン・エース

Grup 1966 baharında Hideo Kamijō tarafından kuruldu. 491'in ilk kadrosu; Isao Taki (elektrik gitar), Kaoru Tsukasa (elektrik gitar), Mutsu Miyagi (Bass gitar) ve Hiroshi Segawa Akira (Davul) şeklindeydi. Sendai 'de prova aldıkları küçük bir stüdyoları vardı ve genelde yine Sendai'de "Grand Palace" adlı jazz cafe'de de sahne alıyorlardı. İlk menajerleri Takeshi Terauchi'nin kumuş olduğu Terauchi office'tir fakat kısa bir süre sonra bağımsız çalışmaya karar verdiler.

Four Nine Ace'nin ilk kısa çaları "Starry Sky to You / Two Fountains" Ocak 1967'de piyasaya sürüldü. Eleki ile folk-rock soundunu birleştiren bir kayıttı ve birçok grubun ilk kayıtları gibi bu plak da biraz özensiz ve acemice kabul edilmiştir. O zamanki vokal Joji Tagawa idi, ancak plak kapağı henüz hazırlanırken gruba yeni kan geldi ve alternatif vokal Joe Yamanaka onun yerini aldı. 31 Ağustos 1967'de TBS TV'deki "Young 720" programında canlı çaldılar.

491 çok fazla bilinmese de Eleki akımı içinde özgün kayıtlar yayınlamıştır

491, ilk başlarda Yokohama'nın merkezinde oldukça faal olan grup, ne zaman ki şanslarını Tokyo'da denemeye karar verip Yokohama'dan Tokyo'ya taşınırlar o zaman grubun menajerinin Hideo Kamijō olmasına karar verilir ve Joji Tagawa vokalist olarak kadroya dahil olur. O zamanlar fuzz ve wah pedalları gibi elektriksel efektler hala sınırlıydı ve 491 "temiz ses" ile overdrive elde ederek yüklü ve gürültülü bir sound yakalamayı başarabilmiştir. Mayıs 1967'de Let's Tell/ Tears kısaçalarını yayınlanacak ama herhangi bir liste başarısı gösteremeyecekti. Melodik ve bir o derecede dönemin soundları içinde gürültülü bir grup olan 491 önce "Let's Tell/ Tears" ardından da "Walkin the Balcony / Screams Full of Scratches" kısa çalarını yayınlacaktır. Bu arada istedikleri yükselişi yakalayamadıkları için bireysel olarak başka gruplarla jazz cafelerde çalmaya da devam ediyorlardı.

1968 yılında yayınlanan “At the end of sadness / No Baby Now” kısaçalarını daha rock odaklı bir plaktır. Bu dönemde Isao Taki'nin ikiz kardeşi Kaoru da gruba gitarist olarak dahil olacaktır. Büyük bir hit yakalayamayacaklar ve eleki patlamasının bir tür b sınıfı grubu olarak kalacaklardır. 1969 Haziran ayında önce Victor Records ile anlaşacaklar ardından grup adını 49A olarak değiştirir ve “Lonely Jenny / Aishite Aishite Okure” kısaçalarını bu isimle yayınlar. Bu grubun dağılmasını engelleyemeyecektir, istedikleri başarıyı yakalayamadıkları için başka gruplarda çalmak üzere ayrılırlar.

Az bilinen bir eleki grubu olan 491 plaklarına da ender rastlanılır

Kısa Çalarlar:

- 491 - Starry Sky to You / Two Fountains (1967)
- 491 - Let's Tell/ Tears (1967)
- 491 - Walkin the Balcony / Screams Full of Scratches (1967)
- 491 - At the end of sadness / No Baby Now (1968)
- 49A - Lonely Jenny / Aishite Aishite Okure (1969)

Uzun Çalarlar:

- 491 - Hit a Go Go (1967)
- 491 - Let's Go Fairy Tale (1967)

14 Caravan

アイドルス

Asako Okada and The Caravan

岡田朝光とザ・キャラバン

ザ・ヴァン・ドッグス

Dönemin birçok grubu gibi önce country/western ve ardından rockabilly tarzlarında icralar yapan grup üyeleri eleki patlaması ile enstrümental surf müziğine yönelmeye karar verirler. Enstrümental şarkılarının yanında örnek aldıkları The Beach Boys tarzı ballad ve rocknroll şarkılar da kaydederler. Kasım 1959 yılında "Asako Okada and The Caravan" adıyla kurulan ve kısa bir süre sonra "Caravan" adını alan grubun ilk kadrosu Asami Okada: Bass Gitar, Mikio Aida: Elektrik gitar, Fumio Fukagawa: Elektrik gitar, Masatake Chiba: Klavye, Yoshitaka Shino: Davul, Hisashi Ike: Vokal'den oluşmaktadır. Uzun bir süre "Sharp Hawks" grubuna geri grup olarak çalsalar da sonra kendi müziklerini yayınlamaya karar vereceklerdir. Dönem dönem başka şarkıcıların albüm ve kısa çalarlarının da kayıtlarında yer alacaklardır. Twangy enstrümental besteleri ve yorumları sayesinde çok kısa sürede konserlerde kendilerini göstermeye başlamışlardır. Grubun kendine ait kirli soundu ile yorumladığı şarkılara yepyeni bir çehre verdiği söylenebilir. Müziğinde kendine özgü bir atmosfer yaratmayı başarmış ender eleki gruplarından biridir. Org soundları ile gitarın gürültüsünün dengesini iyi kurmuşlar ve bu da onların müziğine ayrı bir tad katmıştır.

Gruba hem sahnede hem de albüm kapaklarında eşlik eden Boxer köpek

1967 Yılında grubun bass gitaristi Asami Okada aktif müzği bırakarak grubun menajerliğinegeçer grubun anı da "The Van Dogs" olarak değiştirirler. Teichiku Union firmasıyla anlaşarak 1 Nisan 1967 tarihinde "Hot Sand / Sorrowful Caravan" kisaçalarını yayınlayacaklardır. Grubun kayıtlarında göze çarpan en büyük detay şarkıları yorumlarken fuzz tonlarını oldukça gürültülü tercih etmeleridir. Eleki gruplarının birçoğunun aksine sadece amfi üzerindeki reverb'ün verdiği drive'ı kullanmakla

yetinemeyerek çeşitli fuzz drive pedalları ile gürültü yükünü arttırmışlardır. Bu kısa çaları 1 Ağustos 1967 tarihinde ""Hey Girl / Angel Doesn't Sleep" kırkbeşliği izler. Grup 27 Temmuz 1967 tarihinde TBS TV "Young 720"programda canlı performans yapınca Japonya'da tanınır. Sahneye Boxer türünde köpek ile çıkmaya başlarlar. Aynı yıl 12 şarkılı uzun çaları "Run! Van Dogs " piyasaya sürülür.

69 Yılında kadro şu şekilde değişecektir; Mikio Aida: Elektrik gitar, Yoshitaka Shino: Davul, Harumi Kubo: Elektrik gitar, Masahiro Mikawa: Bass Gitar, Masami Tamura: Vokal ve Yutaka Yamane: Klavye. Bu kadro ile GS tarzına yönelen grup çok büyük bir hit şarkı çıkartamamış ve yılın sonlarına doğru dağılmıştır. Grubun üyeleri kısa bir süre sonra The Gamblers grubunu kurmuşlardır.

Caravan ya da The Van Dogs az bilinen Eleki gruplarındandır

Kısa Çalarlar:

- Hot sand / Sorrowful caravan (1967)
- Hey girl / Angel never sleeps (1967)
- Snow country oath / Hot tears (1968)
- Farewell rose / Lonely night (1968)

Uzun Çalarlar:

- Run! Van Dogs (1967)
- San Francisco / Popular Hits 67 Ep (1967)
- Koi no Hallelujah Ep (1967)
- Christmas a Go Go Ep (1967)

Başka Sanatçılarla Kayıtlar

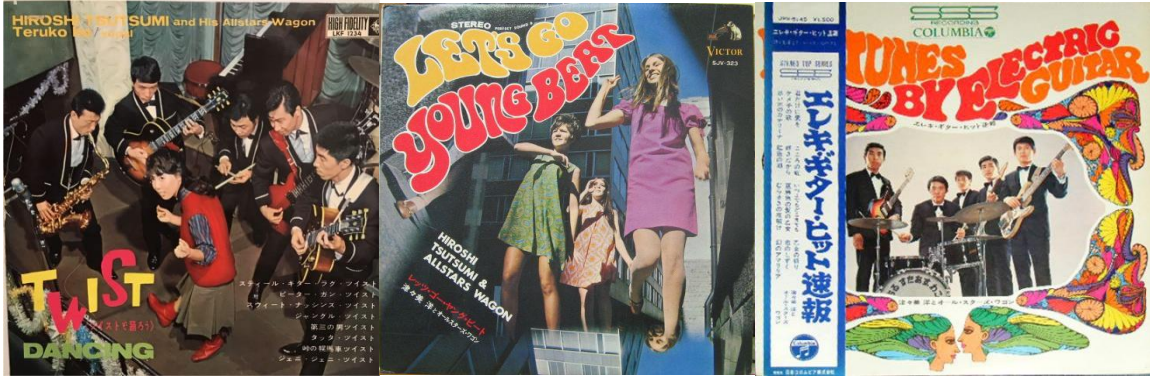
- Kimoto Yoshio ile Flower Blooming in the Sand / Let's Wait (1967) Caravan adıyla
- Miki Obata ile Miki's Christmas (1967)

15 Hiroshi Tsutsumi & His All Stars Wagon

津々津々美洋とオール・スター・ワゴン

Mihiro Tsutsu And All Stars Wagon

The Ventures'ın Japonya turnesinin ardından o güne kadar western/country yapan birçok grup hızlı bir şekilde enstrümental surf müziğine yöneldi. Birçok grup adını değiştirip vokalistlerinden bağımsız çalışmaya başlasa da bazıları da aynı isimle çalmaya başladı. Wagon ve Caravan isimleri country gruplarının olmazsa olmazıydı. Eleki akımı 1962'de patladığında ilk icracılarından biri de Hiroshi Tsutsumi & His All Stars Wagon grubudur. Aslında grup 1957 yılından beri aktif olarak müzik yapmaktaydı. İki farklı Rockabilly grubunun birleşmesi sonucu oluşmuşlardı. Grup önceleri Masaaki Hirao and His All Star Wagon adıyla şarkıcı Masaaki Hirao'nun arkasında çalışıyor ve country tarzında besteler yapıyordu. Gitar virtüözü Hiroshi Tsutsumi ve 6 müzisyenden oluşan ekip, ilk albümleri Let's Twist ile çok büyük bir başarı elde ettiler. Gerçek adı Hiroshi Itsuki (五木ひろし) olan gitarist, 14 Mart 1948'de Chigasaki, Kanagawa'da dünyaya gelmiştir. Ünlü bir besteci ve düzenlemecidir. 1980'lerin ortalarına kadar besteleri 20 milyonun üzerinde satış rakamına ulaşmıştır. 1965 yılında "Masaru Matsuyama" adı yla vokalist olarak da albümler yayınlamıştır. Hiroshi Tsutsumi & His All Stars Wagon, ikinci albümlerinde eski aşk şarkılarının enstrümental eleki versiyonları ile karşımıza çıkacaktır. Albümün başlığı: From 'Diana' to 'You are everythin'dir. Bir sonraki başarılı albüm ise Your Hit Parade olacaktır. Grup ayrıca Teruko Ito ile "Let's Dance with Twist" albümünü kaydedecektir.

İlk Eleki gruplarında biri olan Hiroshi Tsutsumi & His All Stars Wagon'un çok aranan albümleri

Uzun Çalarlar:

- Let's Go Young Beat (1967)
- Hit Tunes By Electric Guitar (1968)
- Hit Tunes By Electric Guitar vol. 2 (1968)
- 夕陽の渚 Beat A Go! Go! (1968)
- 津々美洋とオール・スター・ワゴン (1968)

16 Purple Shadows

パープル・シャドウズ

Purple Shadows grubu, 1965 yılında Hawaii müziği icra eden "The Birds" grubunun önemli elemanlarından Hisashi Imai tarafından kuruldu grubun adı önceleri "Purple Birds" iken 1967 yılında "Purple Shadows" olarak değiştirildi. Grubun ilk kadrosu Hisashi Imai (Elektrik Gitar), Norifumi Watabiki (Elektrik Gitar), Yoshikazu Kawai (Bass Gitar), Yoshio Oba (Davul), Right Okamura (Klavye) şeklindedir. 1966 yılından 1968'e kadar küçük kafeler ve tavernalarda çalan grup, 25 Mart 1968 tarihinde ilk kısa çarları "Small Snack" yayınlar. Şarkı günümüzde bile Japonya'da popülerliğini kaybetmemiş olan iş çıkışı uğranılan snack bar'lardan birinde geçen masum bir aşk hikayesini anlatmaktadır. Plağın B yüzünde Purple Sky şarkısı yer alır. Aynı ay içerisinde Purple Shadows ilk televizyon performanslarını "Top 10" programında sergiler. Yine Mart ayında TBS TV kanalında yayınlanan "Young 720" programına katılırlar. Televizyon kanalarındaki bu başarılı performansları "Small Snack" şarkısının videosunun kablolu televizyonda rotasyona alınmasıyla sonuçlanır. Şarkı listelerde 2 numaraya yükselir ve 470.000 kopya satar. Şarkının başarısının ardındaki en büyük neden şarkının yapısının Japonya'da çok popüler geleneksel bir folk türü kabul edilen mood tone'a benzerlik göstermesidir. Bunda en büyük pay gitarist Hisashi'nin Hawaiian mood Kayo-sitili gitarlarıdır. 11 Ağustos'da ikinci kısımlar "Love Sign" yayınlanır. 15 Eylül 1968 tarihinde Kôichi Saitô'nun yönettiği "Chiisana sunakku (Small Snack)" filmi sinemalarda vizyona girer. Shochiku Productions, grubun televizyon programlarında ve listelerdeki başarısını farkındadır ve hitleşen şarkıyı sinemaya taşıyarak çok kısa sürede Japonya'da gençler arasında Purple Shadows grubunun fenomenleşmesine de katkı sağlar. Ekim ayında grup Nippon TV kanalında yayınlanan "Bakusho Young Pops" programında sahne alır. Kasım ayında Purple Shadows yine Fuji TV kanalında yayınlanan "Let's Go! Young Sounds" programında sahne alacaktır. Aralık ayında yayınlanan Samigariya kısımlarının ardından Ocak 1969'da grubun ilk uzun çaları olan "Small Snack / Purple Shadows Album" piyasaya sürülür. Albüm listelere büyük başarı elde eder. Nisan 1969'da Saturday Afternoon kısımları yayınlanır.

Purple Shadows grubunun henüz mor kıyafetlere bürünmediği erken dönem fotoğraflarından

1969'un Kasım ayında grubun ikinci uzunçaları "Magokoro / Romantic Guitar Sound" yayınlanır. Albüm gerçekten çok başarılı bir enstrümental surf albümüdür ve hala eleki döneminin en önemli klasiklerinden biri olarak anılır. Aynı yılın Aralık ayında çok büyük hit olacak olacak "People who like it even if they break up" kısıcaları yayınlanacaktır. Şarkı Japonya'nın ünlü latin topluluğu Los Indios & Silvia tarafından yorumlanır ve ülke çapında büyük bir üne kavuşur. Purple Shadows'un dağılıcağına dair haberler basında yayınlanmaya başlamıştır. 1971 Mart ayında grup adını "Hisashi Imai & Purple Shadows" olarak değiştirir ve son kısıcalarları "Goodbye Is Not Scary" ve ardından da son uzun çaları olan "National Midnight Broadcast Best 14"i yayınlayarak dağılır. Purple Shadows, 1965'den 1969'a kadar devam eden Eleki akımının ilk büyük patlamasıdır. Bu büyük patlamaya rağmen eleki akımına ilgi group sounds akımının popülerleşmesiyle kendiliğinden azalmış ve birçok grup bu başarıyı sürdüremeden dağılmışlardır.

Purple Shadows birbiri sıra çıkarttığı kısıcalarlar

Kısa Çalarlar:

- Small Snack / Purple Sky (1968)
- Love Sign / Rain Star (1967)
- Sorrowful/The World Of Eyes (1968)
- Saturday Afternoon/I'll Wait (1969)
- People Who Like Even If They Break Up/ Lover Who Never Returns (1971)
- Goodbye is not scary/Angel Prank

Uzun Çalarlar:

- Small Snack / Purple Shadows Album (1969)
- True / Romantic Guitar Sound (1969)
- National Midnight Broadcast Best 14 (1971)

17 Nadir rastlanan bazı Eleki kayıtları

Eleki patlaması döneminde ki bu dönem kabaca 1965-1969 yılları arasına denk gelmektedir, akımın popüleritesi nedeniyle tecimsel kaygılardan kaynaklı oldukça fazla albüm yayınlanmıştır. Bazı gruplar hızlı üretim koşulları altında dönemin hit şarkılarına eleki surf yorumları yaparak seri plaklar üretmişlerdir, fakat bu gruplar aslında plak şirketlerinin oluşturduğu günü birlik ücretle stüdyoda çalmaları için kiralanan ve sadece bu kayıtlarda çıkmış olan ve birçok kez elemanları başka grupların üyelerinden oluşan, asla konser vermemiş, plak şirketlerinin grup ismine karar verdiği, albüm kapaklarında fotoğrafları ve çoğu kez adları bile yazılmayan gruplardır. Bu bölümde bazen toplama albümlerde bazen ise promosyon ürünlerinde yer almış bu gruplardan ve eleki tarzının yapısı içinde üretilmiş nadir kayıtlara değineceğiz:

The Pirates - Let' s Go Elec. (レッツ・ゴー・エレキ) Sono Records

The Pirates grubunun Flexi 7" plak olarak 1966 yılında Sono Records tarafından yayınlanan kısaçalarının iki versiyonu vardır. Birinci tek yüzlü 7" flexi versiyonudur ve sadece Pearly Shells = 真珠貝の歌 ve Slaughter On 10th Avenue = 十番街の殺人 şarkılarını içerir. İkinci versiyonda flexinin bir yüzünde Pearly Shells = 真珠貝の歌 ve Slaughter On 10th Avenue = 十番街の殺人 şarkıları, diğer yüzünde ise Help = ヘルプ ve Cruel Sea = 残酷な海 şarkıları yer alıyor.

The Pirates - Let' s Go Elec. (レッツ・ゴー・エレキ) Sono Records

The Pirates grubunun Sono Records tarafından yine 1966 yılında yayınlanan bir diğer tek yüzlü Flexi 7" kısacaları da Crying In A Storm ve La Playa şarkılarını içermektedir. Flexi'nin üzerinde grup adı bu sefer Teh Pirates olarak basılmıştır.

Spiders -ザ・スパイダース - 越天楽ゴー、ゴーEtenraku Go, Go

Spiders grubu daha çok vokalli bir beat tarzı olan Group Sounds grubu olarak bilirse de grubunun kurulduğu ilk yıllarda birkaç eleki surf 7" yayınlamıştır. 'Etenraku Go, Go' inanılmaz iyi bir eleki kayıttır. Birçok eleki grubu bu seviyeye ulaşamamış ve çoğunlukla vasat ürünler vermiştir. Şarkı Japon pentatonik gamı ile Amerikan surf rockının inanılmaz bir birleşimidir. 1965 tarihli plak eleki koleksiyonerlerinin peşinde koştuğu kısaçalarlardandır.

Koichi Funayama and Beat Features Escape 1966 flexi

Kōichi Funayama & Beat Features grubunun bilinen yegane kısıcaları, Spyrock tarzı bir surf kayıdı olan plak sonrasında grup üyeleri 舟山幸一 (Kōichi Funayama) – Elektrik gitar, 秋山実 (Minoru Akiyama) - Elektirik gitar, 北山澄 (Kiyoshi Kitayama) - Side gitar, 加藤稔 (Minoru Katō) - Bass gitar, 吉野公彦 (Kimihiro Yoshino) – Davul birçok başka projede yer almışlardır. Grup üyeleri zaman içinde Japonya'nın tanınmış müzisyenleri haline gelmişlerdir.

ELEC GUITAR METHOD 3 Apache

Dönemin önemli bir başka flexi 7" kısacarı bir gitar eğitim plağı Ventures grubunun versiyonu ile Apache şarkısının elektirik gitar ile nasıl çalınacağına dair sesli anlatımlı bir gitar dersi içeriyor. Ünü Japon besteci ve kompozitör Kousuke Onozaki tarafından yapılan aranjenin yanı sıra, eğitim flexi'isinde moderatör olarak da dönemin önemli televizyon ve radyo sunucusu Ichiro Takasaki sesiyle yer alıyordu. Flexi diskteki müzik kayıtları The Alexanders müzik grubunun performanslarından oluşuyordu. Büyük olasılık ile dönemin eleki müzisyenlerinden toplama olarak oluşturulmuş olan kimliği belirsiz The Alexanders grubu da plağa merakı arttıran en önemli faktörlerdendir. Ayrıca Apache şarkısının notaları da kapakta yer alıyordu. Dönemin gitar dergilerinden birinin yanında verdiği sanılıyor. Flexi disk'in A yüzündeki kayıtlar 1. 完全演奏 Complete performance 2:29 (şarkının tam çalınmış bir performansı) 2. 調弦"E"の音 The sound of the key "E" 0:15 (E akorunun ayarlanması) 3. マイナスワン演奏 Minus one performance 3:05 B yüzünde ise 4. 部分演奏と解説 Partial performance and commentary 6:07 (Şarkının bölümlere ayrılmış performansları) Flexi disk33 devir olarak basılmıştır.

Five Sands - Koi To Namida No Taiyo 7"

Five Sands grubu eleki patlaması boyunca sayısız plak yayınlamış ve hiç kesintisiz çalmış olsa da haklarında önemli bir bilgiye raslamak pek mümkün değildir, bunun en önemli nedeni grubun aslında plak şirketlerinin kolay para kazanmaya yönelik eleki patlamasından faydalanan yanı olsa gerek, grup ünlü bilinen her trülü melodiyi eleki versiyonu ile kaydeden ve hızlı üreten bir gruptur. Rus melodileri, James Bond Temaları, Eski Japon şarkıları...vb Grup bu 7" plakta dönemin Japonya'da hit olmuş bazı önemli şarkılarını yorumluyor. A yüzünde Koi To Namida No Taiyo, Kokotsu No Blues ve B yüzünde ise Oyomeni Oide, Tokyo No Nagaremono şarkıları yer alıyor. Tokyo Drifter filminin tema müziği Tokyo No Nagaremono'nun Five Sands yorumu ise özellikle aranan eleki şarkılarından.

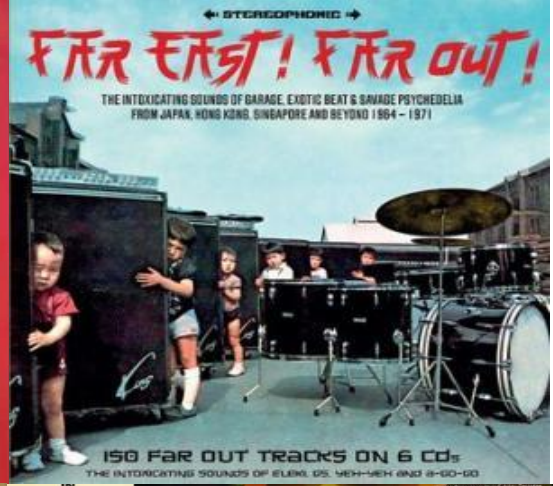
Mickey Curtis and The Samurais - 太陽のパタヤ = Taiyō No Pataya / 夏の夢 = Natsu No Yume (1968)

50'li yılların ünlü Japon rockabilly efsanesi Mickey Curtis, 50'lerin sonunda Japonya'da rockabilly'e olan ilginin azalması üzerine önce Bangkok ve Thailand'da Vangers grubunu kurmuş ve uzun süre orada sahne almış. 1960'ların ortasında grubun adını Mickey Curtis and The Samurais olarak değiştirmiş ve Japonya'daki Eleki patlamasına o da kısa süre dahil olmuştur, fakat grup zamanla psychedelic rock ve avangard denemelere girerek müzikal yaşantısına devam etmiştir. Grubun 1968 tarihli Taiyō No Pataya albümü eleki etkisinde avangard bir World music albümüdür.

Sadece Toplama Albümlerde Bulabileceğiniz Eleki Şarkıları:

01. The Fingers - Zerosen (Zero Fighter)
02. The Giants - Memories of the summer days (Natu No Hi No Omoide)
03. The Young Beats - Gitar Komori Uta (Gitar Lullaby)
04. Yoshio Kimura - Yomachi Gusa
05. Dynamic Echoes - Magica Luna
06. The Galaxies - Tokyo Night-Club
07. The Lotus – Django
08. Micky Anderson & His Orchestra - Akai Hana
09. The Savage - Space Express
10. Shoichiro Matsumiya and Beatnick Sounds - Beyond the Sun
11. Yoshio Kimura - That Sweet Girl (Kawaii Ano Ko)
12. Terumasa Hino & Takeshi Terauchi and Blue Jeans – Kickstand

Çok sık göremeyeceğiniz eleki albümlerinden bazıları

Kapanış : Eleki patlamasına genel bir bakış

Hiroshima ve Nagasakiye atılan iki atom bombası ile 15 Ağustos 1945 tarihinde Japon imparatorluğu 2nci Dünya Savaşından çekilir ve teslimiyeti kabul eder. Bu tarihten 1951 yılında imzalanan San Francisco anlaşmasına kadar geçen sürede aslında; General Douglas A. MacArthur komutanlığındaki Birleşik Devletler işgal güçleri çeşitli askeri, politik, ekonomik ve sosyal reformları yürürlüğe sokarak Japon devletinin "işgal ve rehabilitasyon" sürecine başlarlar. İşgal güçlerinin bu rehabilitasyondaki ana amacı Japon ekonomisini istikrara kavuşturmak ve gelecekte Japon devletinin yeniden askeri olarak örgütlenmesini önlemektir. İlk birkaç ay cadı avı yapan işgal güçleri, savaş suçlusu ilan ettikleri politikacı, asker, bürokrat ve endüstricileri tutuklarlar ve elbette işgal güçlerini eleştiren gazeteciler ve medya mensupları (genellikle radyocular) bu süreçte içeri alınır. William Coughlin'in 1952 yılında yayınlanan kitabı "Conquered Press: The MacArthur Era in Japanese Journalism"de işgal güçlerinin Japon medyasını nasıl yeniden yapılandıkları detaylıca anlatılmıştır. Sansür masaları kurulmuş ve bu sayede de her haber içeriği elden geçer ve yeniden düzenlenir olmuştur. Yine bu dönemde eğitim sisteminde de köklü değişiklikler yapılır ve özellikle tarih kitapları yeniden düzenlenir. Böylece "demokratikleşme" ve "batıya adaptasyon" sağlanmış "komünist" yaklaşımlar ortadan kaldırılmış olacaktır.

Japonya'nın ikinci dünya savaşında maruz bırakıldığı kültürel değişimi ve batıya entegre oluşunu anlamak için Japon gençlerinin Amerikan ve İngiliz kaynaklı altkültürlerle bağlarını incelemek gereklidir. 1950'lerde kısa süren "Rokabiri" veya "Rockabilly" patlaması haricinde en kalıcı etki 1960'ların başında yaşanan Japon pschedelic Surf Rock ya da Japoncaya geçen adıyla "Eleki" akımıdır. Mayıs 1962 yılında Amerikan enstrümental Surf grubu "The Ventures" ilk Japonya turunu yaptığında, anlaşma sadece 5 şehir (Tokyo, Yokohama, Nagoya, Osaka ve Sapporo) ile sınırlıdır ama turne o kadar başarılı geçer ki hesapta olmayan bir şekilde toplam 55 konser verilir. Aslında Japonya'ya Toshiba Music Industry'nin davetiyle "Liberty Record Japan Release Commemoration / Japan-US Rock Twist Battle" organizasyonunda çalmak için gelmişlerdir. Önce 3 gece Shinjuku Koma Theater ve 2 gece de Tachikawa Amerikan Askeri Hava üssünde konser verirler. Tachikawa hava üssü konserinin bootleg olarak yayınlanmış bir kaydına ve aynı turneden Akasaka'daki Copacabana Club konserinin kaydına ulaşmak mümkündür. Ventures grubu bu turneden aldığı ders ile ileriki turneleri kaydedecek daha iyi teknik donanım için Toshiba Ind. ile anlaşacaktır.

O dönemde Japonya'daki canlı performanslara genellikle dans partileri eşlik ediyordu ve Latin, Hawaiian, rockabilly, Mambo, chanson ritim ve dansları popülerleşmeye başlamıştı. Japonya'da eleki patlaması gerçekleşmeden az önce Mart 1962'de twist modası başlamıştı. Japon kadın sanatçı ve grupları da bu dönemde artmaya başlar Mieko Hirota, Yukari Ito, Katsuko Kanai, Mie Nakao, ve The Peanuts gibi sanatçı ve gruplar Elvis, Nancy Sinatra, Bill Halley gibi batılı sanatçıların yorumlarını yaparlar.

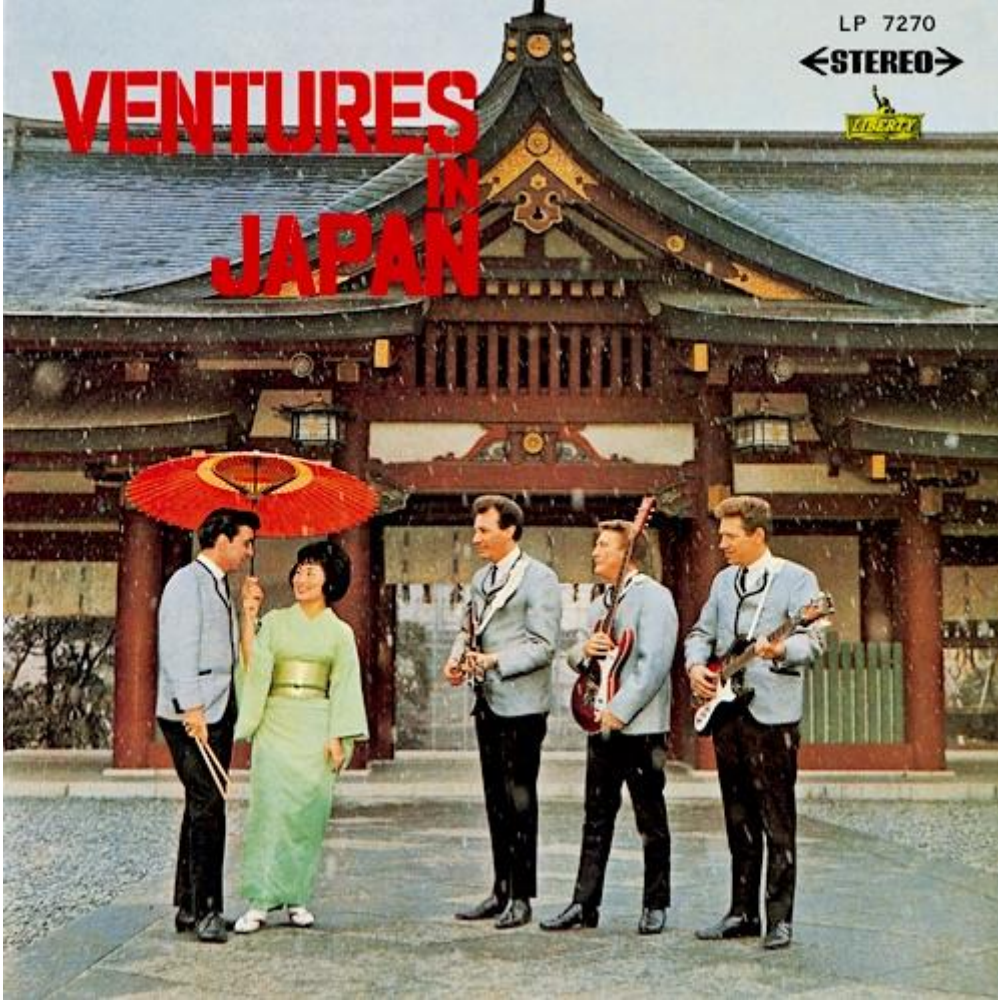
1964 Yılında başka bir Amerikalı Surf grubu olan The Astronauts'un Movin' kırkbeşliği Japonya'da yayınlanacak ve kısa süreden yılın hit kısıcaları haline gelecektir grup 1965 yılında bir dizi konser için Japonya'ya gelecektir.

Astronauts ve Ventures gruplarının 1964 tarihli Japon baskı kısaçaları

The Ventures'in gerçekleştirdiği uzun Japonya turnesi surf müziğinin adada hakimiyetini sağlayacaktır. Grubun sahne performansı Japon gençler üzerinde öyle bir etki yaratır ki The Ventures 1965 yılında Japonya'ya tekrar geldiğinde hiç beklemediği bir ortamla karşılaşacaktır. Hayranları kendi gruplarını kurmuşlar ve Japonya'da surf müziği popülerleşmiştir. Japon gençler, kültürel olarak maruz bırakıldıkları İngilizce'ye dillerinin dönmemesinden ötürü Amerikan ve İngiliz vokal müziğinden enstrümental surf türünü tercih etmişlerdir. "Eleki" Japonca'da elektrik anlamına gelmektedir ve bir terime dönüşerek surf müziği ve elektrik gitar yerine kullanılmaya başlamıştır. Japon aileleri çocuklarına bu dejenere müzik aletini yasaklamaya gayret etseler de elektrik gitar Japonya'da çok kısa bir süre içinde gençler arasında popülerleşecektir.

The Ventures'in ikinci turnesinin bazı ayaklarında The Astronauts ve bazen de açılışlarda o dönem için çok çok genç olan lokal oluşumlar Johnny's ve Takeshi Terauchi & Blue Jeans ile sahne alması ayrıca organizatörlerin gazete ve radyo ilanlarında kullandıkları "Electric Explodes! Shinkasuga-US Rhythm Competition" "Elektrik Patlamaları! Shinkasuga-Amerikan Ritim Yarışması" sloganı o güne kadar Japonya'da organize edilen bir turneye raslanmadık ölçüde büyük bir ilgi yaratmıştı. Bu slogan eleki dönemindeki gruplar arası rekabetin de aslında tohumu olacaktı. Japonlar elektrik gitar temelli bu müziği sportif ve dostça bir müsabaka olarak görecektirdi. İşte bu nedenle "Kılıçların yerini elektrikli gitarlar almıştır. "Eleki yarışması", "Gruplar Savaşıyor" gibi başlıklar tüm eleki anons ve posterlerinde kullanılabilir olacak ve radyo ve televizyon kanalları "Eleki" yarışmaları düzenlemeye başlayacaktır. Ventures'in 10 gün süren Tokyo konserleri Toshiba tarafından kayda alınır ve o sen içinde Ventures In Japan albümü yayınlanır. Albüm o dönemde 500.000'den fazla satmıştır, eleki kasırgası Japonya'da büyümeye devam edecektir. Albüm kapak fotoğrafı Akasaka'daki Hie Mabedi'nde çekilmişti ve bu kapak ile Amerikan-Japon kültürel kaynaşmasının ilk medyatik görsel çalışmalarından biri de yapılmış olur

Ventures 1962 Japonya turnesinden sonra yayınlanan konser albümü

Japonlar için yabancı bir etki her ne kadar baskın olursa olsun, kendilerini bilinçli "nihonjiron" ("Japan-izing" Japonsulaştırma ya da nipponise) sürecine tabi tutarak ya da kendilerinden birşeyler katarak yaşantılarına uyarlarlar. Ventures'ın surf gitarının Japonya'da başına gelen de bu olmuştur, esinlenilmiş ve bambaşka bir şeye dönüşmüştür.

Eleki patlamasının bir diğer yönü de kültürel kodlar ile yüzyıllar boyu baskılanmış bir toplumun dans ve müzik ile yeni bir rahatlama mekanizması oluşturmasıdır. Eleki müziği ile birlikte Japonya'da az sayıda olan Go-Go mekanları azımsanmayacak bir şekilde çoğalacak ve maymun dansı popülerleşecektir. Go-go cafe, go-go club, go-go partisi tabela ve posterleri artık heryerdedir. Eleki

Enstrümental intro grupları için her gece çalabilecekleri bir club kültürü oluşmuştur. Eleki müziğinin icrasında dansın tadını çıkaran gençlerin sayısı da arttı. Öte yandan, bazı yetişkinler elektrik ve go-go'nun suçların yuvası olduğunu ve PTA ve birçok okulun elektrik yasaklamasını talep ettilerse de eleki artık Japonya'da gençler arasında durdurlamaz görünüyordu. Bu arada, Ventures Temmuz ayında üçüncü kez Japonya'ya gelmiştir.

Ventures kullandığı Mosrite marka daha kalın ve dolgun soundlu elektirik gitarları ile ogüne kadar Fender vb batılı gitar markalarını kullanan Japon müzisyen ve grupların Mosrite markasına olan ilgisini artırmıştır. Ventures grubu beraber çaldıkları gruplara gitarlarını bırakarak Amerika'ya dönecek ve Yuzo Kayama ile Takes Terauchi ise peşinde koştukları bu gitar sound'una böylece kavuşabileceklerdi.

Elektrik gitara olan ilginin artması ile Japon müzik aleti endüstrisi de gelişecek ve sadece öğrenim amaçlı temel elektrik gitarlar üretmekten öteye geçerek aslında elektrik gitarın gelişmesi için emek harcayan bir hal alacaktı. Yerel gitar üreticisi "Guya" (sonradan bilinen adıyla Guyatone) ihtiyacı karşılayamadığı için "Victor industry" (Japonya dışında JVC olarak bilinir) elektrik gitar üretimine başlar. 1965 yılında Japonya'da 760,000 gitar üretilmiştir ve bu bugüne kadar kırılmamış bir dünya rekorudur. 1960'ların meşhur Japon gitar firması "Teisco" Amerika'ya ihraç ettiği gitarlar çoğalınca, 1964 yılından itibaren marka adını "Teisco Del Rey" olarak değiştirir. Eleki patlaması Japonya'da 1962'de 6 olan gitar üretim markasının, 1965 yılında 40'a çıkmasına neden olur. Toplam satış 13 katına çıkar, alıcı kitle The Ventures konserlerinden etkilenen ortaokul ve lise öğrencileridir. "Eleki Tournament", "Exciting Show", "Eleki Tournament Show", ve "New Eleki Sounds Jumping into the World" adı altında televizyon ve radyo programları gitar firmalarının sponsorluğunda gençler arası Eleki yarışmaları düzenlemektedir. Bunlara karşı tutucu ya da geleneksel medya ise o dönemde "Ereki wa kiken" "elektrik gitar zararlıdır" ya da "Ereki tsuiho undo" "Elektrik gitarı yasaklama hareketi" gibi manşetlerle karşılık verirler.

Ventures ve Astronauts gruplarının da sahne aldığı 1965 Elekikapışmalarından birinin afişi

1966 yılında efsanevi surf rock grup The Beach Boys Japonya'ya turneye gelir Tokyo, Nagoya, Osaka, Kyoto ve Fukuoka'ya konserler verir. Grup Pet Sounds albümünün arka kapağında geleneksel Japon elbiseleri ile çekilmiş fotolarını kullanacaktır. Batılı surf müziği çok kısa sürede Japonya'yı etkisi altına almıştır. Hit şarkıların kısaçaları haftada bir art arda yayınlanıyordu. Shadows and Sputnics gibi dünyanın dört bir yanından popüler surf/instro Japon gençlerine tanıtılıyordu ve bu furya 1966 yılına kadar Japonya'yı süpürdü. Gençler, lise veya yüksek okuldayken, birer elektro gitar almaya ve hatta gruplar kurmaya başladılar.

Tüm müzik aleti firmaları elektrik gitar yapmaya başladı ve satışlar artmış artan talebi karşılayabilmek için kasabalardaki mobilya fabrikalarında bile elektrik gitar üretmeye başladılar. Fuji TV'nin 28 Haziran

Ventures turnesinden 24 Haziran 1965 tarihli konsere ait bir bilet

1965'ten, 28 Eylül 1966'ya kadar yayınlanan "Elektrik Savaşını Kazanmak" "Winning Electric Battle" 勝ち抜きエレキ合戦 adlı yarışma programı gençler arasındaki elektrik gitar çalma istek ve rekabetini daha da yükseltecektir. "Yeni Elektrik Sesi" New electric sound ニュー・エレキサウンド yarışma programı 1 Ekim 1965 - 25 Mart 1966 tarihleri arasında Nippon Televizyonunda yayınlandı. Elektrik gitarın gençler arasında bu denli popülerleşmesine tepki hızla büyüdü, birçok okul elektrik gitarı yasakladı ve hatta bu televizyon programlarına katılan lise öğrencilerini okuldan attı. Kuşak çatışması Japonya'da ilk defa bu denli net ve şiddetli yaşanıyordu. Büyük bir sosyal etkiye sahip olan elektrik gitar patlamasıydı. Toplumsal dönüşümde bu denli büyük bir etkiye sahip olan Eleki Buumu! çok da uzun sürmeyecekti. Beatles'ın Japonya'ya gelmesi ve Budokan'da verdikleri konserle İngilizce sözlü rocknroll müziğini Japonya'da popülerleştirmesiyle birlikte. Enstrümantal rock müziği Eleki yerini kendi İngilizce, Japonca bazen de yarı İngilizce yarı Japonca deneyen grupların müziklerine bırakacaktı. Konuyla ilgili en büyük sıkıntı ada halkının Rock'n'roll kelimesini henüz telaffuz edemiyor oluşlarıydı "Lock 'n' Lorr." Bu yeni sound ile ilk besteleri yapan kişi yine ünlü aktör ve eleki gitaristi Yuzo Kayama oldu ve katıldığı bir televizyon programında bu yeni akımın adını "Neden kısaca Group Sounds demiyoruz?" önermesiyle çözdü. Bundan sonra tüm Japonya kısaca GS olarak tanımlanan Group Sounds'un takipçisi olacaklardı. Eleki patlaması 1969 sonunda sönecekti, birçok eleki grup ve sanatçısı günümüze kadar kesintili ya da kesintisiz eleki albümleri yayınlamaya devam etmiştir. Eleki konserleri hala eski fanlar arasında çok popülerdir ve kesintisiz turnuvalar ve festivaller devam etmektedir. Eleki büyük ölçüde Japon halkının elektrik gitar ile olan bağının temel altyapısını oluşturmuştur ve işte böylece kılıçların yerini elektrik gitarlar almıştır...

* エレキで勝負! 三たび来日のザ・ベンチャーズ

▼ザ・ベンチャーズが7月21日、三たび来日した。今年1月の日本公演で、技術のとりこになった日本中のファンが、このたびは、あいにくと小雨もよりの大気だったが、羽田空港には出迎える若いファンで大変な盛況ぶり。整理の人の止めるのも聞かず押し寄せるファンに4人とも、みくもでたてられた。公演は24日の厚生年金ホールを皮切りに2月2日まで各地で開かれるが、人気はどこでも上々のことばかり。ベンチャーズは既に日本中をめぐっていることだ。

「新曲の紹介」などおなじみのヒット曲がエレキの強烈なリズムにのってつどつどと飛び出してくる

空港デッキを埋めつくしたファンに、ベンチャーズもびっくり

Ventures grubunun ikinci kez Japonya'ya gelişi 1965 tarihli Weekly Myojo dergisinden

1960'lar Tokyo'sundan Rocknroll manzaraları

Kaynaklar:

- * Del Halterman, "Walk-Don't Run - The Story of the Ventures"
- * Christine Kriha Kastner, "Looking for the Maneki-Neko Love Hotel"
- * Julian Cope, "Japrocksampler"
- * Philip Brator, "Mad about deke-deke-deke"
- * Philip Brator, "The Ventures: still rocking after 50 years"
- * Rhonda Dass, "Over the Edge: Pushing the Boundaries of Folklore and Ethnomusicology"
- * Keiji Maruyama, "Eleki eno Dôkei (Yearning for eleki)"
- * Shane Homan, "Access All Eras: Tribute Bands and Global Pop Culture"
- * Hal Leonard Corporation, "Unknown Legends of Rock 'n' Roll"
- * Michael Bourdaghs, "Sayonara Amerika, Sayonara Nippon: A Geopolitical Prehistory of J-Pop"
- * Alisa Freedman ve Toby Slade, "Introducing Japanese Popular Culture"
- * Carolyn S. Stevens "The Beatles in Japan"
- * Masahiro Tanaka, "The Cross-cultural Transfer of Educational Concepts and Practices"
- * Mark E. Caprio, Yoneyuki Sugita "Democracy in Occupied Japan: The U.S. Occupation and Japanese Politics and society"
- * Eiji Takemae, "Allied Occupation of Japan"
- * Jennifer Coates, "Socializing the audience: Going to the cinema in post-war Japan"
- * Toru Mitsui, "Made in Japan: Studies in Popular Music"
- * Carolyn S. Stevens "Japanese Popular Music: Culture, Authenticity and Power"
- * Life magazine 11 Eylül 1964 "Japonya" özel sayısı
- * Sean Rhoads, Brooke McCorkle "Japan's Green Monsters: Environmental Commentary in Kaiju Cinema"
- * Julian Cope, "Japrocksampler"
- * Michael Furmanovsky "'Rokabiri,' Student Radicalism and the Japanization of American Pop Culture, 1955-60"
- * E. Taylor Atkins, "Blue Nippon: Authenticating Jazz in Japan"
- * Mark Schilling, "The Encyclopedia of Japanese Pop Culture"
- * Anastasiya Savina, "Demystifying Japanese Uniqueness. Representations of Life and Death in Contemporary Japanese Fiction Cinema"
- * Brian Boone "I Love Rock 'n' Roll (Except When I Hate It): Extremely Important Stuff"
- * Frédéric St-Hilaire, "Pink Bodies: On the Aesthetic and Ideological Dimensions of the Female "Body in Japanese Pink Cinema"
- * Jasper Sharp, "Behind the pink curtain: the complete history of Japanese sex cinema"
- * Jack Hunter, "Eros in Hell: Sex, Blood and Madness in Japanese Cinema"

* Yuko Mihara Weisser, "Japanese Cinema Encyclopedia: The Sex Films. Miami: Vital Books : Asian Cult Cinema Publications"

* Jasper Sharp, "Historical Dictionary of Japanese Cinema"

* John Berra, "Japan"

Ek Bilgi: Surf Müzik ve Alt Janraları

Surf rock, kabaca rock'n'roll'un bir türüdür. Farklı tremolo riffleri (elektrik gitarın tremolo kolu kullanarak seste dalgalanma yaratmak) ile su dalgaları, kumsal ve tabii ki sörf hissi uyandıran riflere sahip olmasıyla karakterizedir. Çoğunlukla amfinin üzerindeki Reverb ve ekstra eko pedalları ile yankılanmalar da yaratılan bir rock'n'roll alt janrasıdır ve yine kendine ait alt janraları vardır. Bunların net tanımları olmasa da Surf tutkunlarının kolaylıkla ayırt edebileceği ve ancak yeterli dinleme sayesinde anlaşılabilir bu alt türlere sadece fikir vermesi amacıyla değinmek istersek:

Vokalli Sörf:

Vokal sörfü rock sörfüne benzer, ancak pop müzikten etkilenmiş vokalleri ve pop müzik harmonileri içerir. The Beach Boys bu tarzın en popüler gruplarından. Doo Wop ve Rocknroll vokalleri ile süslü bir sahil rocknroll'udur.

Hot Rod Rock:

Hot Rod Rock, tıpkı sörf rock gibi bir sound'a sahiptir fakat konsept surf değil özel modifiye hot road arabaları ve bu araba kültürünün öğeleridir. Genel yapısına Surf'ten daha sert bir sound hakimdir. Müziğe aşırı yüklenen (overdrive) gitarlar ile devirli motorların ve gıcırdayan lastiklerin sesleri üretilmektedir.

Spy Rock:

Bu tür, sound ve kompozisyonlar ile direkt olarak surf müziğe benzese de genel konsepti James Bond ve sonrası casusluk filmlerinin soundtracklerinin üzerine kuruludur. Şarkılarda şüpheli ve gergin atmosferler yaratılmış, ajan filmlerindeki takip sahnelerini anımsatan gerilim yüklü jazzy düzenlemelere sahiptir. Vokal olan şarkılar da genelde vokali sörf müziğinin az eğitilmiş vokallerinin aksine yüksek vokal tekniği göze çarpar.

Surf Punk:

Surf rock'a göre bpm (şarkı hızı) oldukça yüksektir. Punk Rock sonrası dönemde bazı punk grupları bazı şarkılarında bazı gruplar ise genel konseptleri olarak bu sound'u tercih etmişlerdir. Akorlar ve melodiler surf tınıları taşısa da vokaller ve gitar çalımı punk sound'undadır.

Surf Rock Revival:

Aslında bir subgenre (alt janra) değildir. 60'larla yaşanıp biten Surf akımına 80'lerde ve 90'larda öykünen grupların ve sahnelerin (scene) tanımlanmasında Revival terimi kullanılmaktadır.

Eleki:

Japon surf rock müziği. Geleneksel Japon müziği ve Japon pentatonik gamından öğeler taşır.

Rautalanka:

Rautalanka Fince'dir ve demir tel anlamına gelir. Sound'unda geleneksel sörf rock'ından daha fazla rock'n'roll unsuruna ve Iskelmä adı verilen durmalı kalkmalı yoğun trampet varyetelerine sahiptir. Finlandiya özgü Schlager yani pop ile folk ve çok çok eski geleneksel Fin müziği arasında bir karışım gibi versiyonları olduğu daha modern tınıların da kullanıldığı örnekleri vardır. Sahiller yerine Finlandiya'ya soğuşuna özgü kapalı dans etkinlikleri ile yaşanan bir tür enstrümental salon müziğidir.

Wong Shadow:

Tayland'a özgü geleneksel müzik türlerinin surf sound'unda icra edilmesinden türemiş bir türdür. Daha az rock daha çok halk müziği etkisi hakimdir yine twangy surf gitar teknikleri kullanılsa da ezgiler Tayland'a özgüdür.

Surf Metal:

Çok fazla rastlanan bir surf rock türü olmasa da basitçe surf rock müziğinin overdrive yerine distortion efekti kullanılarak üretilmesinden ortaya çıkmıştır. Vokalli türlerinde Metal müziğine özgü çığlıklar hakimdir. ABD, Malezya ve Filipinlerde bu tarzda müzik icra eden gruplara rastlanılmaktadır.

Hawaii Surf:

Surf rock'ın uku lele başta olmak üzere birçok geleneksel Hawaii enstrümanı ve egzotik Hawaii vokalleri ile üretilen versiyonudur. Twangy gitarlar yerini steel ya da diz üstü elektrik gitarların slide (parmağa takılan basit plastik ya da metal bir boru ile) kaydırma tekniğine bırakmıştır. Bazne diğer surf türlerinde de Hawaii Surf ezgi ve teknikleri görülebilmektedir.

Garage Surf:

60'ların punk müziği olarak kabul edebileceğimiz, rocknroll'un çığ bir tarzı olan Garage müziği ile Surf Rock'ın birleşimidir. Düşük bütçeli, merdiven altı ya da gerçekten garaj'dan devşirme bir müzik stüdyosunda çoğunlukla imkanlar dahilinde (ya da günümüzde tercihen) lofi kayıt teknolojisi ile kaydedilen bir türdür.

Surf 'n' Roll:

Ağır Blues, bazen country, blues grass ve rocknroll'un surf ile harmanlandığı bir türdür. Surf müzikteki twangy gitarlar, çektirmeli elektrik gitar efektleri bu türde yerini blues gitar numaralarına bırakmıştır.

Horror Surf:

Daha karanlık bir atmosfere sahip bir surf türüdür. Konsept olarak Korku filmleri, onların tema müzikleri ve korku film karakterleri ve korku sinema, çizgi film ve çizgi roman kültürüdür. Melodiler yapısal olarak bazen gotik bazense daha bubblegum (ciklet) korku öğeleri içerir. Halloween (Cadılar bayramı) partilerinin olmazsa olmazıdır ve şarkılarda ürkütücü ses efektleri zincir sesleri, kurt ulumaları, çığlıklar da kullanılır...

Sci-Fi Surf:

Surf rock türünün b sınıfı bilimkurgu sinemasıyla kültürel olarak harmanlandığı bir alt branşdır. Özellikle Bilimkurgu sinemasında 1950'lerde kullanılan ses efektleri; teramin ve moog synthesizer efektleri ile sound'u oluşturmakta kullanılır. Oldukça kirli (drive'lı) elektrik gitar numaraları ile süslemeler hakimdir.

Amerika'lı Surf grubu The Ventures'ın 1965-1969 yılları arasında Japonya'da gerçekleşen iki inanılmaz turnesinin ardından surf müziği adada bir fenomene dönüştü. Böylece yerel müzisyenler çok kısa bir süre içinde Japonya'da kendi surf ezgileri ve pentatonik skalası ile Japonca'ya "Eleki" ("Eleki/エレキ") adıyla geçecek bu yeni türü yaratmışlardır. Dönemin Japonyasında telaffuzu zor olan 'rock' n roll' ifadesini kullanmadan elektrik gitara kısaca ve dilleri döndüğünce taktıkları bu isim kısa sürede bu tarzın adı haline gelmiştir. Bu gitar fenomenin Japonya'daki yansıması o kadar büyüktü ki binlerce müzik grubu kuruldu, single'lar, albümler ve filmler yayınlandı. Eleki Buumu! böylece Japonya'da yaşanan belki de ilk gençlik altkültürü olarak tarihe geçti. Eleki patlaması, sadece görsel bir moda olmaktan öte elektrik gitar tutkusunu da Japonya'ya yerleştiren bir akım olmuştur. Esasen Japon enstrümantal (veya instro) rock 'n' roll müziği özellikle dönemin belli başlı müzik aktörlerinin çabaları sayesinde kısa sürede büyük kitleleri kendi ses kimliğine hayran bırakmıştır. Savaş sonrası baby boomer kuşağı için elektrik gitar bir müzik aletinden öte batılılaşma öncüsü ve gençlik isyanı sembolü olma açısından çok popüler hale gelmiştir ve bunun eleki patlaması üzerinde de etkisi büyüktür. Eleki dönemin gençleri üzerine yüklenen ağır yükün ve ülkenin hızlandırılmış baş döndürücü dönüşümünün fon müziği olmuştur. O dönemde İngilizce Japon toplumunda çok yaygın konuşulan bir dil değildi böylece Eleki enstrümantal formu ile İngilizce sözlü müzikten daha hızlı bir şekilde büyük kitlelere ulaşabilmiştir...